

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

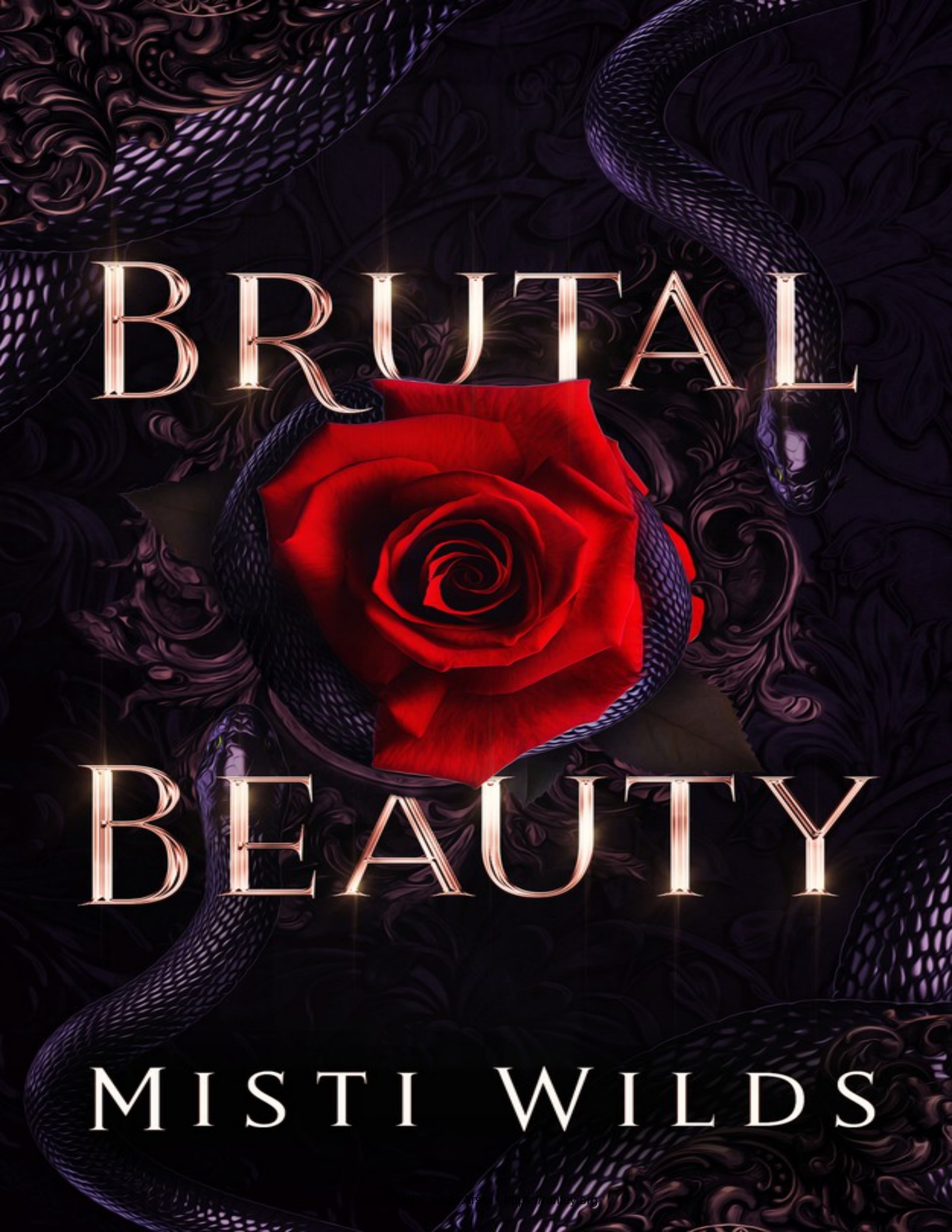
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



BRUTAL

BEAUTY

MISTI WILDS



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACIMASIZ GÜZELLİK

MISTI WILDS



Acımasız Güzellik

Copyright © 2024 by Misti Wilds

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı Artscandare Kitap Kapağı Tasarımı

Misti Wilds, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki hakkını savunmaktadır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ticari isimler, hizmet markalarıdır, ticari markaları ve ilgili sahiplerinin tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap, bu kitapta adı geçen herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbiri kitabı onaylamamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Yaralarımın etrafına yıldızlar
çizdin Ama şimdi kanıyorum

- Taylor Swift

İçindekiler

1. [Celia](#)
 2. [Celia](#)
 3. [Celia](#)
 4. [Öfke](#)
 5. [Güzellik](#)
 6. [Harabe](#)
 7. [Güzellik](#)
 8. [Güzellik](#)
 9. [Güzellik](#)
- [Celia'nın Hikayesi](#)
- [Bitmedi Üç Kuralı: Bölüm](#)
- [1 Üç Kuralı: Bölüm 2 Üç](#)
- [Kuralı: Bölüm 3](#)
- [Yazar Hakkında](#)

Bölüm 1

CELIA

Gece Yarısı'ndaki özel bir etkinliğe katılmaya DAVETLİSİNİZ. Kabul edildikten sonra, giriş, tarih ve mekan konumu ile etkinlik kuralları hakkında talimatlar alacaksınız.

Bunun kuruluşumuza ilk davetiniz olduğunun farkındayız. Sizi orada görmeyi umuyoruz.

Daveti nasıl kabul edeceğinize dair talimatlar basit: Altına imzamı atacağım ve mektubu bulduğum yere bırakacağım.

...ki bu da benim mutfak tezgahım oluyor.

Birisi bu mektubu teslim etmek için evime girmiş. Evimin çevresini dolaşıp tüm kilitleri kontrol ederken omurgamda bir ürperme dolaşıyor. Her şey güvenli... ta ki yatak odama ulaşana kadar. Perde bahar esintisiyle dalgalanıyor ve ben şok içinde açık pencereye bakıyorum.

Yirmi dakika önce açık değildi.

Pencereyi kapatıp kilitledikten sonra, teklifi ve sonuçlarını düşünürken yatak odamda volta atıyorum.

Gece yarısı şehirdeki en özel etkinliktir. Kimse ne zaman ortaya çıkacağını bilmez ve sadece seçilmiş birkaç kişi davetiye alır. Ünlüler giriş izni almak için çabalar, şehrin seçkinleri arasında dolaşarak itibar ya da rüşvet yoluyla giriş izni almaya çalışırlar.

Ama Harlin Heights'ın en iyi - *ve en kötü* - saklanan sırrıdır. *Midnight*'a girmenin yolunu satın alamazsınız.

Gece yarısı seni seçiyor.

Mektubu elime alıyorum ve gerçek olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Bana yanlışlıkla teslim edilmediğine.

Katılan kimseyi tanımıyorum. Ya da tanıyorsam bile çok gizli tutuyorlar. Katılımcıların ayrıcalıklı durumlarını göstermek isteyeceklerini düşünürsünüz... tabii bu kurallardan biri değilse.

Davetli olduğunuzu kimse bilmemeli.

Başka bir ürperti omurgamı titretiyor. Kimse orada olduğunu bilmiyorsa, işlerin ters gitmesi kolay olmaz mı? Haberlerde bir sonraki kayıp kişi sen olmaz mısın?

Ama mektup *lüks*. Ellerinizde zenginlik gibi *hissediyorsunuz*. Kalın krem kağıt dokunulmak için yalvarıyor, kenarları ışıktaki parlayan altın telkari ile kabartılmış.

Basılı metin, muhtemelen herkese aynı davetiyenin gönderildiği anlamına gelecek şekilde mucizevi bir şekilde sona ermektedir. Ancak...

Kalın, kemerli yazılar sayfanın alt kısmını boydan boya çiziyor ve ağır bir el tarafından açıkça girintilendirilmiş.

Gelişinizi bekliyorum. -R

Yabancı el yazısına bakarken nefesim kesiliyor. *Birisi katılmam için beni seçti*. Sadece uzaktaki bilinmeyen bir gölge değil, biri

Özel.

Ben seçildim.

...ve bunu benim bilmemi istiyorlar.

Yıllardır ilk kez *gerginim*. Yıllarca tasarım imparatorluğumu inşa ettikten ve butiğimi sıfırdan kurduktan sonra, beni pek fazla sarsan bir şey yok. Önüme çıkan her engeli zarafetle aşıyorum.

Ancak *bu*, kariyerimde tökezlememe neden olacak bir engel değil.

Daha fazlası için bir davettir. *Çökmüş ve günahkar* bir şey için ve *gizli*.

Masamda oturup mektuba bakarken kalbim küt küt atıyor. En sevdiğim mürekkepli kalemimin kapağını açarken ellerim titriyor.

Bunu gerçekten yapıyor muyum?

Bilinmeyene doğru bir adım atacak ve onun gölgelerinde gizlenenlere cesaret edecek miyim?

Dört gözle bekliyorum. -Celia Monrovia

İmzaman sayfa boyunca akmasına bakıyorum ve kurumasına yardımcı olmak için mürekkebe üflüyorum. Sonra, korkup vazgeçmeden, kağıdı mutfak tezgahıma geri koyuyorum ve gün için hazırlanmaya başlıyorum.

Duşta saçlarımı keselerken tek düşünebildiğim bu. Fön makinesinin sıcaklığı bile kafamın içindeki gürültüyü bastıramıyor.

Banyodan çıkıp dolabı karıştırdığımda, tüm bu olanları unutmaya kararlıyım. Aşağı inip mektubu yakıp kül edeceğim. Bir maceraya *ihtiyacım* yok. Hayatımın değişmesini *istemiyorum*.

Kalbim yalanı yakalıyor ve *sıkışıyor*, ciğerlerimden nefesimi çalıyor. Kendimi banyo tezgahında yakalıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Derin nefes al. Gececek. Sadece nefes al.

Yansıımama bakabildiğimde ve bana bakan kendinden emin kadını tanıdığımında, kıyafetimi dikkatlice bitirip aşağıya iniyorum.

Kendime taze bir fincan çay koyarken tezgâha bakmaktan kaçınıyorum. Belki de bu karar yokmuş gibi davranabilirim.

Evet, doğru.

İçimi çekerek kupamı yere bıraktım ve etrafımda döndüm. Eğer hala oradaysa, kimse fırsat bulamadan ondan kurtulacağım-

Maskeli bir adam dövmeli ellerinde davetiyeyle karşımda dururken boğazımda bir çığlık düğümleniyor.

"Onu geri ver." Sesim fısıltıyla çıkıyor. Beni duyduğundan bile emin değilim. "*Geri ver onu.*"

Birbirimize bakıyoruz, karanlık gözleri hiçbir şey ele vermiyor. Yüzünde görebildiğim tek şey onlar - geri kalanı pürüzsüz, siyah bir maskeyle kaplı. Yıldızlardan yoksun bir gece yarısı gökyüzü kadar boş. Saçları bile ceketinin siyah kapüşonunun altında saklı. Kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorum.

Kafamın içindeki ses, *bir ölüm meleği gibi* fısıldıyor. *Beni mahvetmeye gelen bir ölüm meleği.*

Elindeki davetiyeyi hafifçe vurarak açıyor ve içine bakıyor.

"İmzaladığımı biliyorum ama fikrimi değiştirdim. Geri ver onu."

Hayatımın en gergin otuz saniyesi boyunca birbirimize baktık. İkimiz de hareket etmiyoruz. İkimiz de konuşmuyoruz.

Sonra sesinin gürültüsünü yakalıyorum, derin, karanlık ve elindeki parşömen kadar lüks. Kelimeler tenimde gezinip göğsüme yerleşirken, kalbimi sararken damarlarımda bir sıcaklık dolaşıyor.

Başka bir dil konuşuyor - *Rusça*, fark ediyorum, zihnim tercüme etmek için çabalarken. Ne demek istediğine karar verdiğimde, çoktan arka kapıdan çıkıp gitmişti.

Adrenalin içimde dolaşıyor, sıcaklık ve arzu beni kızartıyor. Kelimeleri dilimin üzerinde yuvarlarken kalçalarımı birbirine kenetliyorum ve elimden geldiğince kısık bir fısıltıyla tekrarlıyorum.

Gece Yarısı'nın tadına bakmaya hazır mısınız?

Hazır ya da değil, tek yapabileceğim beklemek. Arka kapıma doğru yürüyüp tekrar kilitlerken kararlılık sinirlerimi geriyor.

Gece yarısı geldiğinde hazır olacağım. Hangi karanlık cazibeye sahip olursa olsun.

Bölüm 2

CELIA

Sonraki birkaç gün göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. *Midnight*'a gizemli davetim ya da giriş için uymam gereken kurallar hakkında başka bir şey duymadım.

Bu, günün uyanık olduğum her dakikasında ikisini de *düşünmediğim* anlamına gelmiyor. Bu da yetmezmiş gibi, oraya vardığımda neler olacağının hayalini kurmaya başladım...

Hep aynı şey.

Davetimi ileten maskeli yabancı, havada kıvrılan siyah bir duman gibi dört bir yanıma sarıyor. İlk başta, karanlıkta bana sürtünen bir adamın varlığı... ve sonra *üç* oldu. Yırtıcı hayvanlar gibi etrafımda dönüyorlar. Tüy kadar hafif dokunuşlarla alay ediyorlar. Kulağıma iğrenç Rusça kelimeler hırıldıyor.

Ter içinde uyandım, çarşaf kalçalarımın arasında kıvrılmıştı, kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu. *Nefes nefese*.

Ağrıyor.

Parmaklarım işe yaramaz. Oyuncaklar, yangın daha da alevlenene kadar kısa bir erteleme.

Daha sıcak. Damarlarımda dolaşan yakıcı *ihtiyacı* hiçbir şey tatmin edemiyor.

Gün doğumundan önce kalan birkaç huzursuz saat için sıırılsıklam ve istekli bırakıldım.

Bu bir sorun haline gelmeye başladı. Çok *ısrarcı* bir sorun.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek nefes alıyorum ve kalçalarımın arasında zonklayan ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ne yazık ki, hiçbir şey en iyi arkadaşımı geçemez. Tazı gibi bir burnu var ve en ufak bir sırrın bile kokusunu alabiliyor. Lattesinin üzerinden gözlerini bana dikti. "Seni bu kadar düğümleyen ne?"

Neyse ki en sevdiğimiz kafenin verandasında yalnızız. Kimse konuşmalarımızı duyamaz.

Ne olursa olsun bir endişe şimşegi beni olduğum yere mıhlıyor. Kimse konuşmuyor

Gece yarısı. Yüzyılın en büyük *gizli* sırrı.

Yine de, henüz herhangi bir kural *almadım*... yani kimse bana Bu konuda konuşmak için. Sadece insanların konuşmadığını biliyorum.

Boğazımdaki sinirleri temizliyorum ve çayımdan hızlıca bir yudum alıyorum. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Lilith'in kara gözleri merakla parlıyor. "*Dökül.*"

Sinirlerim derimin üzerindeki küçük iğne batmaları gibi ateşleniyor. Derin bir nefes alarak kendimi onun tepkisine hazırlıyorum.

"Ben... bir mektup aldım."

Mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Bir mektup."

"Bu bildiğiniz mektuplardan değil. Daha çok bir davetiye gibi." Nefesi kesildi. "Devam et."

Koltuğumun kenarına kayarak masaya doğru eğildim ve sırrımı fısıldadım. "*Midnight*'a davet edildim."

Tepkisi için kendimi hazırlıyorum, bir küfür sağanağı ya da basit, alaycı bir inançsızlık bekliyorum, ama tek yaptığı geniş gözlerle bakmak.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Bakışlarını etrafımızda gezdirirken burun delikleri alevleniyor. Kimsenin duymadığından emin olduktan sonra rahatça arkasına yaslanıyor ve avuçlarını kucağına koyuyor. "Ben de bir davet aldım."

"Ne?"

Başını sallıyor. "Nasıl olduğunu bilmiyorum Cels, ama *içeri girdik*." Alt dudağını ısıyor. "Bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğunu bilmiyorum."

Onlar gelene kadar kimsenin bileceğinden şüpheliyim.

"Gidiyor musun?" Soğuyan çayımdan ölçülü bir yudum alıyorum. "Benimle gelir misin?"

"*Elbette* gidiyorum. Bunu hiçbir şey için kaçırmam, bir cenaze için bile." Lilith aslında cenazeleri *sever*, yani bu onun öncelik listesinde olabildiğince üst sıralarda yer alır. Kahve fincanına sivri, siyah cilalı bir tırnağıyla vuruyor. "Ve *sen* de gidiyorsun küçük hanım. En son ne zaman dışarı çıktın?"

Onun bakışlarından kaçınarak kaldırımdan geçen insanları izliyorum. "Şu anda dışarıdayım."

Lilith gözlerini devirir. "Evet, tamam. Sen gidiyorsun. Elbise seçmene bile yardım edeceğim."

"Resmi olduğunu düşündüren nedir?"

Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyor. "Küçük siyah bir elbise ya da şık bir şey - fark etmez. *Göz kamaştırıcı* görüneceksin. Onun yüzüne neyi kaçırdığını göstereceğiz." Sesindeki keskinlik kalbimdeki yarayı yeniden açıyor.

Bir süredir eski sevgilimi düşünmemiştim. Keşke o konuyu açmasaydı. Kupamın dudağında gezinen ruj lekesini silip içimi çekiyorum.

Gece yarısı ne giyersem giyeyim *bir* şey kaçırdığını düşüneceğinden şüpheliyim.

Lilith bana ters ters bakarken yüzü geriliyor. "*Bunların hiçbirisi değil*. Sana söz veriyorum Cels, çok güzelsin. Gece bitmeden tüm ateşli kızları avucunun içine alacaksın."

Birkaç gün önce tanıştığım maskeli adam aklıma geliyor ve yanaklarımı ısıtan kızarıklığı gizlemeye çalışıyorum.

Lilith hemen anlıyor ve kendi diziyile dizimi dürtüyor. "Bunu gördüm. Dahası da var, değil mi? *Dökül bakalım*."

Bazen Lilith gibi bir arkadaşsa sahip olmak yorucu olabiliyor. Aramızda sır yok ve bu çoğu zaman bir lütuf olsa da, maskeli bir yabancı için seks düşüncelerimi duymak istediğinden şüpheliyim.

Bakışları altında kızarmam derinleşiyor. "Davetiyeniz bir ulakla mı geldi?" Parmaklarımı açıp eklemlerime dokunuyorum. "Ellerinin her yerinde dövme var. Karanlık, düşünceli bir tipti sanırım. Siyah kapüşonlu bir tişört giyiyor ve yüzünü siyah bir maskeyle örtüyordu." Adamın boğuk sesi kafamda tekrar tekrar yankılanırken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Ve o bir Rus.

Bu kısmı kendime saklıyorum. Lilith'in ailem ve Rus mafyasıyla olan bağlantıları hakkında bildiği çok şey var ve onun güvenliği için bu şekilde kalmasını istiyorum.

"Gizemli erkeklere karşı hep bir ilgin olmuştur," diyor Lilith rahat bir tavırla, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ama cidden, maske mi? Bu biraz ürkütücü değil mi?"

Alınmamaya çalışıyorum. "Herkesten çok *senin* ilgini *chekeceğini* düşünmüştüm."

Gülümsemesi yaramazca. "Öyleyim. *Sen* maske takmasını beklediğim son kişisin."

Kalçalarımın arasına başka bir *sıcaklık* dalgası hücum ediyor ve baldırlarımı çaprazlıyorum

Sıkıca. "Bu bir sapkınlık değil. Bu bir merak."

Lilith güler. "Nasıl adlandırmak istersen bebeğim. Ama soruna cevap verecek olursam, hayır, davetiyemi gizemli maskeli bir adam getirmedi ve çok kıskandım." Sandalyesinde daha da alçalırken dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Yine de bir tane için neler *vermezdim*. *Gece Yarısı*'nda birden fazla varsa, paylaşacağına söz vermelisin, tamam mı?"

Etrafımızın maskeli adamlar tarafından sarılması fikrine gülüyoruz ama kahkahalarımız saniyeler içinde dudaklarımızda sönüyor. İkimiz de düşüncelerimize dalıyoruz, benim yanaklarımdaki pembe onunkilere yansıyor. Ben doğal olarak ondan daha bronzum, bu yüzden biraz makyajla allığımı gizleyebiliyorum.

Lilith o kadar şanslı değil ve koca alt dudağını ısırma şekli
Aklından geçen yasadışı düşünceleri saklayacak *hiçbir şey* yoktu.

"*Lily!*" Onun savaş botunu masanın altından tekmeliyorum.
"Sandalyelerini mahvetmeden önce buradan gidelim."

Gülüyor, çilli yanakları kıpkırmızı parlıyor. "Sanki orada bir su birikintisi değilmişsin gibi."

Parayı masanın üzerine bıraktım ve Lilith'in yüksek katlı dairesine doğru yürümeye başladık. Kollarımızı bağlayarak *Midnight*'in gerçekte ne olduğuna dair olasılıkları sıralıyorum. Bir striptiz kulübü. Bir dans kulübü. Gizli, yeraltı bir içki fabrikası ve bar.

Lilith dilini dişlerine vurarak, "Daha büyük düşün," diyor. "Süslü kırtasiyeler. Gizli, seksi haberciler. Bahse girerim bir tür gang bang seks kulübüdür."

"*Lily!*"

Tıslayarak koluma vuruyor. "Bana öyle demeyi kes!"

İç çekerek, bloğunun etrafından dolanırken kolunu sıkıyorum. "Cidden, ne olabilir ki? Öğrenmek için daha ne kadar beklememiz gerekecek?" "Sana söylüyorum, muhtemelen bir seks kulübüdür." Anahtarlarını tıkırdatıyor. binasına varıp asansöre bindi.

Bir seks kulübünün getireceği olasılıklar klitorisimi zonklatıyor. Sadece bir kez gitmiştim ve o zaman eski sevgilimle birlikteydim. O benimle birlikte olmaktan çok gözlerimin önünde alternatif seçenekleri değerlendirmekle ilgileniyordu.

Hiçbir şey deneyemedik ve geceden kendimi boş hissederek ayrıldım.

İçimde bir *öfke* kapanı dalgalanıyor ve kök salmadan önce derin bir nefes almak zorunda kalıyorum.

Neyse ki Lilith benden önce anahtarlarını mutfak tezgâhına atmış ve beni o an nefes almam için yalnız bırakmıştı.

Aniden nefesi kesildi ve ben de kapısına doğru koştum. "Ne? Shadow iyi mi?"

Tezgâhının üzerinde, kenarlarında kıvrılan beyaz vurgularla ipeksi ve pürüzsüz, çökmekte olan siyah bir maskeli balo maskesi duruyor. Lilith'in elinde kırmızı balmumuyla mühürlenmiş rulo halinde bir parşömen var.

"Kurallar," diye nefes alıyorum, yanına yaklaşıyor. "*Aç şunu.*"

Mumlu mührü açıyor ve sayfayı açıyor. Omzunun üzerinden bakarak, o yüksek sesle okurken ben de kıvrımlı yazıyı sessizce okuyorum.

"Bu bir maskeli balo," diye mırıldanıyor maskeyi yüzünüze sabitlemek için kullanılan siyah kurdelenin ucunu tutarken. "Her birimize kullanmamız için bir kod adı veriliyor ve maskelerimizi her zaman takmak zorundayız."

"Yapmazsak ne olacağı yazıyor mu?"

Başını sallıyor ve kağıdı almam için bana uzatıyor. "Öğrenmek istediğimden emin değilim. Al, sen oku, ben gidip bunu deneyeceğim." Maskesini kaptığı gibi köşeyi dönüp yatak odasına giriyor. Dolabını karıştırıp ona uygun bir kıyafet aradığını duyabiliyorum. "Gidip seninkini almalıyız, Cels!"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Bekleyebilir."

Doğrusu, eve koşup kendi kurallarımı kontrol etmek için sabırsızlanıyorum. Lilith'inkilerle aynı olduklarından eminim ama ya benim maskem? Kod adım?

Lilith'in seçtiği isme bakıyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. "*Eve ismini* kullanmanı istiyorlarsa birilerinin mizah anlayışı var demektir."

Yüksek sesle alay ediyor. "Arsız piçler, ha? Adının ne olacağını sanıyorsun?"

Sesini takip ederek banyosuna giriyorum. Siyah maskesini en az onun kadar koyu renk bir elbiseyle eşleştirmiş, yakasına yayılan dantel ona muhteşem bir estetik katıyor. Her zaman gotik bir tarzı vardı, şu anda boyadığı koyu bordo dudakları da buna dahil.

Kod adımın ne olacağına dair hiçbir fikrim yok. Bir nefes alıyorum ve aynanın yanında Lilith'e katılarak maskesini bağlamasına yardım ediyorum. "Eğer bir kelime oyunuyla, isyan edip gitmeyi reddedebilirim."

Lilith dudaklarını büzerek, "*Gidiyorsun*," diye ısrar ediyor. "Randevu ne zaman?"

Par  mene tekrar bakarak, mekanın yeri ve başlangıç saati için alt kenarı tarıyorum. "     n. Cumartesi   n ." Heyecan karnımın derinliklerinde kıvrılıyor, içimde daimi ikametgah edinen arzusun etrafında kıvrılıyor. Ezici bir tela la i  içe geçiyorlar ve titrememek için tezgahı kavramak zorunda kalıyorum.

     n.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. Maskeli adamımı tekrar görmek için bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalırsam * ı lık* atabilirim. Aslında, * u anda* evimde kendi mektubumu teslim etmiyorsa, parmaklarımı sıırıslam amımın derinliklerine sokup serbest bırakılmak için *yalvarırken* bütün gece  ı lık ataca ımı *biliyorum*.

O da orada olacak mı? Perdenin arkasından beni izleyecek mi? Ben onun için kıvrılırken, sözlerini günahkâr bir dua gibi dudaklarımda mırıldanırken aletini yumruklayacak mı?

Gece Yarısı'nın tadına bakmaya hazır mısınız?

Yansımana bir bakış kıyametimin habercisiydi. Vücudum beklentiyle titriyor, yanaklarım kızarıyor, gözlerim arzuyla büyüyor, meme u larıml bluzumun altında  akılla ıyor.

Kalbim hazır olmayabilir ama bedenim hazır. Derin bir nefes alıyorum ve hızla atan kalbimi sakinle tirmek için tutuyorum.

Jason beni terk ettiğinden beri, içimde bastırılmış duygularla gergindim. Tek bir ba ın bile kopmasına izin vermedim.

Celia Monrovia yıkılmaz.

Yansımana bakıyorum ve duruşumu düzeltiyorum, aynada kendime iyice bakıyorum.

Celia Monrovia *Geceyarısı'na* gitmeyecek. Başka biri gidecek, fl rt z, seksi ve güçlü biri, kocası genç asistanı için onu bo adı ında kalbi paramparça olmayan biri.

Celia hazır *olmasa* bile, *o* hazır.

     n.

O zaman özgür olacağım.

Bölüm 3

CELIA

HESAPLAŞMA GÜNÜ GELDİ.

Dudaklarıma bir kat daha koyu kırmızı boya sürerken, köşede duran eski dede saati gece yarısını çalıyor.

Plakasız bir minibüs garaj yoluma giriyor ve parlak beyaz farlarını ön kapıma doğru tutuyor. Yan kapı açıldığında ağır bir gümbürtü duyuldu.

Sinirlerim kollarımdan aşağı kayıyor.

İşte bu. Beklediğim şey buydu.

Titreyen ellerimle dudak boyasını yavaşça çantama yerleştiriyorum ve aynaya son bir kez bakıyorum. Omuzlarımdan koyu kırmızı bir elbise sarkıyor ve dudaklarımdaki renkle mükemmel bir uyum sağlıyor.

Biraz günahkâr. Biraz cesur. Kalbimde kıpırdanan isyan için her bir parçası mükemmel.

Farlar yüzümü gizleyen ışıltılı altın maskeye yansıyor ve aynadaki kadını tanımakta güçlük çekiyorum.

Tüm bu maskaralığın amacı bu olmalı. Bu gece kimsenin gerçekte kim olduğunun görülmemesi gerekiyor.

Ayak sesleri yürüyüş yolunu dövüyor ve kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Kapımın eşiğine bir gölge düşüyor.

Kimse kapıyı çalmaz.

Kapı kolu yavaşça dönüyor, mandal mümkün olan en son anda tıklayarak açılıyor. Tek gereken hafifçe itmek ve ön kapı açılıyor.

Fuayeye dolan ışık gözlerimi yakıyor ve yabancının yüzünü görüş alanımdan çıkarıyor.

"*Merhaba, Güzelim.*" Dilinden ağır bir Rus aksanı dökülüyor ve omurgamdan aşağı yoğun bir arzu dalgası gönderiyor. Soyuma rağmen daha önce hiç Rus bir erkekle birlikte olmamıştım.

Birdenbire tek düşünebildiğim bu oldu.

Bu geceki *Güzellik* rolüme adım atarken midemde bir şeyler kıpırdıyor. Başta kod adından pek emin değildim ama maskeli adamın dudaklarında kulağa *mükemmel* geliyor.

Mektubumu teslim ettiği son seferin aksine, kolları çıplak, gözlerimin bileklerini koyulaştıran ve kaymaktaşı tenini takip eden kalın dövmeleri izlemesine izin veriyor. Atletinin altında kayboluyorlar.

Ne kadar uzağa gittiklerini merak ediyorum.

Arka cebinden bir nesne çıkarıyor ve ben ne olduğunu anlayamadan bileklerimi iple bağlıyor. Bağları sertçe çekiştirerek beni göğsüne doğru çekiyor ve boğazının arkasından mırıldanıyor.

Nefesim kesildiğinde kıkırdıyor, günahkâr ve karanlık.

"Bu gece dikkatli ol. Senin güzel yüzünü mahvetmek istemeyiz, değil mi?"

"İkna edilebilirim." Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan süzülüp gidiyor. Yüzüm kıpkırmızı oldu ama neyse ki onun fark edemeyeceği kadar karanlıktı.

Dilini dişlerine vurarak *çene* çalıyor. "Ateşle oynuyorsun. Dikkatli olmazsanız yanarsınız."

"Daha önce de yandım."

Maskesine doğru sertçe nefes veriyor. "Alevler hoşuna gitti mi?"

İrkildim.

Hayır, yapmadım.

"Yazık." Bir parmak ucunu yüzüme doğru kaldırıyor ve maskemim alt kenarının altında bir çizgi çiziyor. "*Yanarken* çok güzel görünürdün." İç çekerek cebinden ikinci bir nesne çıkarıyor ve yüzümün önünde tutuyor. "Yedi numaralı kural. Bakmak yok."

Gece Yarısı'nın yerinin gizli kalmasıyla ilgili olan. Sanırım bu gözbağı demek.

Bezi mükemmel bir dikdörtgen şeklinde katlıyor ve gözlerimin etrafına bağlayarak maskem üzerinde sıkıca sabitliyor. "Gözbağınızı çıkarana kadar sessiz kalın. Kurallara uymamanız derhal işinize son verilmesine neden olacaktır."

Dudaklarım çatıldı. "Fesih mi?" "*Sessiz ol, Güzelim.*"

Geçitten aşağı inip minibüse binmeme yardım ederken, yakınlarda başka birinin Rusça konuştuğunu duyuyorum. Çevirebildiğim birkaç cümle bana bu kişinin şoför olduğunu ve partiye geç kaldığımızı söylüyor. Havayı kat kat kolonya dolduruyor ve varış noktamıza doğru gümbür gümbür ilerlerken yoldaki her tümseğe topuklu ayakkabıların belirgin tıkırtısı eşlik ediyor.

Bu minibüste yalnız değilim.

Birinin parmak eklemleri yanağıma değiyor ve konuşmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Benimle oynayanın maskeli adam olduğuna dair bir his var içimde.

Eğer değilse, *boku yedim.*

Aslında, bunun basit bir akşam gezmesi olduğuna inandığımız için hepimiz aptal olabiliriz. Daha çok bir adam kaçırma gibi geliyor... ve her mafya kızı, adam kaçırmayla başlayan bir olayın çok daha kötü bir şeyle sonuçlanacağını bilir.

Bölüm 4

Öfke

YENİ MİSAFİRLER nakil araçlarından indirilip tek sıra halinde, omuz omuza dizilmeye zorlanırken titriyorlar. Sessiz kalmaları söylenmişti ama bundan sonra ne bekleyecekleri söylenmemiştir.

Asla ipucu vermeyiz.

Gece Yarısı'nın heyecanının bir parçası. İnsanların daha fazlası için geri gelmesini sağlayan şey bu. Adrenalin. Sırlar. İlişkiler.

Tehlike.

Burada oyalanmayız ve öğrenmeyiz. Dalga geçersen, *ölürsün*.

Midnight'ın ilk kuralı emirlere uymaktır. Bu kadar basit bir şeyi yapamazsanız, programımızdan çıkarılır ve ömür boyu yasaklanırsınız. Biz kimseyi öldürmedik. *Henüz öldürmedik.*

Ama yapabiliriz ve bu küçük gösterinin amacı da bu. Yetkinin kimde olduğunu kanıtlamak. Gücün kimde olduğunu. Hayatınızı kimin elinde tuttuğunu. Çünkü siz *Geceyarısı'ndayken*, hayatınızdan sorumlu olan siz değilsiniz.

Benim.

Ve işimi *çok* ciddiye alıyorum. İki kardeşim de öyle.

Ellerimi bir kez çırpıyorum ve yeni gelenler treni kapıdan geçip yerleşkenin kalbine doğru ilerliyor, ayakxabıları

mermer zeminde yüksek sesle *takırdıyor*. Çocuklara topuklu ayakkabıları yasaklamamız gerektiğini söyleyip duruyorum ama Rebel onları etrafta tutmamızda ısrar ediyor.

Altı inçlik giyen kadınlara karşı hep bir zaafı olmuştur.

İkinci kez el çırpıyorum ve asam trenin durmasına yardımcı oluyor. Hızlı bir hareketle tüm göz bağları aynı anda çıkarılıyor. Maskeler herkesin duygularını tam olarak tespit etmeyi zorlaştırıyor, ancak olağan olanlar öne çıkıyor. Korku. Öfke. Şok.

Bir adam altına işedi ve ben de parmaklarımı şıklatarak onu çıkarttım. Bir anda götürüldü.

Burada *zayıflığa* izin vermeyiz.

Personel şefim Liara'nın yeni gelenlere alıştırılmış bir gülümsemeye hitap etmesine izin veriyorum. İçecek ve yiyecek masalarını işaret ediyor, arkasındaki fahiş derecede pahalı açık barı gösteriyor ve sonunda benim sevgiyle *sikiş sarayı* dediğim yere doğru başını sallıyor.

Bütün azgın piçlerin oynamaya gittiği yer. Bir sefahat yuvası. Bir ibadet yeri. Ne dediğinizin bir önemi yok - seksle dolup taşıyor. Genellikle *güvenli* seks, ancak biraz daha ahlaksız bir şey keşfetmek veya havada asılı duran ıslak kedi kokusundan uzak bir an geçirmek istiyorsanız birkaç özel oda var.

Bütün partiler seks partileriyle bitmez, ama çoğu öyle olur. Herkesin eğlencesini bozmak bana düşmez.

Personel müdürüm sürümüzdeki yeni koyunları kendi başlarının çaresine bakmaları için kovarken, birkaç müdavimimiz de kendileri için taze et talep ediyor. Bazen gerçekten arkadaş canlısı oluyorlar ve *dışarıdaki* hayattan *buradaki* hayata geçişte yeni başlayanlara yardımcı olmak istiyorlar. Ancak diğer zamanlarda, pençelerini birine batırmak ve diğerleri fırsat bulamadan hak iddia etmek isterler.

Ne yaptıkları umurumda değil. Hepsi birer yetişkin. Bırakalım da o.

Ama bu gece benim için nadir bir istisna. Bütün gece nöbet tutmak yerine, *oyynamak* niyetindeyim.

Çok iyi, çok *lezzetli* bir nedenden dolayı.

Celia Monrovia burada.

Henüz bilmese de o benim onur konuğum.

Kalabalığı tarıyorum ve onu hemen buluyorum, onun için seçtiğim altın maske ışıktaki *mükemmel* bir şekilde parlıyor. Seks için giyinmiş, vücudunu saran küçük kırmızı elbise kıvrımlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Çıplak da olabilirdi. Gözlerim elbisesinin ön kısmına takılırken dudaklarımı yalıyorum.

Meme uçları görünüyor.

Acaba bunu bilerek mi yaptı?

Rebel beni bakarken yakalıyor, kedi gibi gülümsüyor. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?" "Sevdiğimi biliyorsun." Sesim her zamanki gibi derin bir törpü olarak kalıyor.

Çoğu insan bundan korkar ama Rebel nadir bulunan bir insan türüdür.

Gözdağı vermeyi bir meydan okuma olarak görüyor.

"*Hmm.*" Sahte bir düşünceyle çenesine vuruyor. "Ama senden hoşlanacak mı?" "Siktir git," diye homurdanıyorum, arkasından ters ters bakarak. Bizimkinden çok etkilenmiş

Fark edilmesi gereken güzellik. *Tipik bir asi.* Bir kadında kırmızı görünce ereksiyon oluyor.

Onu suçlayamam. Onu Baranova düğününde ilk gördüğümüzden beri - *Baranova Kasaplığı* diyebiliriz. Takıntı haline getirdik. Ben. Asi. Harabe.

İkinci kardeşim Ruin kabul etmiyor ama o da ondan hoşlanıyor. Onu fotoğrafına bakarken ve *Midnight*'a davetini koklarken yakaladım, tek kelime etmese bile pantolonundaki çadır onu ele veriyor.

Hepimiz biraz berbat durumdayız, ama en çok da Ruin.

Ben de onun biraz kafayı yemiş birini bulmasını istiyorum. Ya da yaralarından korkmayacak birini. Kahretsin, neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum.

Ama içimden bir ses bunun Beauty'de olduğunu söylüyor.

"Git ve onu al," diye emrediyorum Rebel'e, "başkalarının aklına bir şey

gelmeden önce."

"Bu eğlencenin yarısı olurdu," diye kıs kıs gülüyor ve kendisine söyleneni yapmak için zemin kata inen merdivenlerden aşağı atlıyor. "Onu sahiplenmek için birini parçalamak-" Gözleri geri yuvarlanıyor ve vücudu hafifçe kasılıyor. "Mmm."

"Onu henüz korkutma," diye homurdanıyorum, bir elimi çenemde gezdirerek. "Bu Ruin'e çok fazla fikir verecektir."

Rebel beni görmezden geliyor, şerefsiz. İki kardeşimi de seviyorum ama Rebel beni sinirlendiriyor. Kendi iyiliği için fazla pervasız. *Hepimizin* başını belaya sokacak.

Tahtıma geri yerleşiyorum ve gözlerimin odada dolaşmasına izin veriyorum. Toplam sayımızı sayıyorum. Birkaç katılımcının son dakikada vazgeçmesi alışılmadık bir durum değil ve benim için her şeye göz kulak olmak önemli.

Ne de olsa hayatları benim ellerimde.

Liara merdivenlerden çıkıp yanımdaki yerini alıyor. "Hareketli bir grup," diyor yüksek sesle, deri bir kanepede çoktan demlenmeye başlamış bir üçlüye doğru başını sallayarak. "Onları hareket ettirmemi ister misin?"

"Hayır. Bırakın yeniler hayatın tadına varsın."

Bana yan gözle bakıyor. "Bu akıllıca mı?" Genelde bana soru sormaz ama ben alınmıyorum. Liara tanıdığım en zeki insanlardan biri. Bir personel şefi ya da müdürden çok daha fazlası. Tüm işimi ona emanet edebilirim.

"Bu gerekli." Asi Güzelliğimize yaklaşırken parmak eklemlerimi kolçağa vuruyorum. Maskesi de kendisi gibi asi - pürüzsüz kırmızı ipekten, sade siyah süslemeleri var, neredeyse tepesinden bıçak çıkıyormuş gibi. Maskeyi kendisi tasarlamış. Çoğu insan bunu iğrenç buluyor, ben de dahil, ama o öne çıkmayı seviyor.

En azından iyi bir iş çıkarıyor.

Beauty'ye sırtıyor, muhtemelen kendini tanıtıyor.

Ona nazıkçe gülümsüyor ve zarif bir prenses gibi elini uzatıyor ama ben onun gerçekte ne olduğunu biliyorum.

O mükemmel görüntüsünün ardında sakladığı lanet olası bir cehennem var. Şapeldeki *vahşiliğini* hatırlayınca kollarımdan aşağı ürperti akıyor. *Yabancıları* savunmak için boynunu nasıl uzattığını.

Çocuklarımdan annesinde bunu istiyorum. *Vahşet*. Biraz vahşi bir sevgi ve eşsiz bir koruyuculuk.

Yavrularını koruyan bir dişi aslan.

Çok seksiydi ve uymam gereken emirler olmasaydı onu hemen o anda cipimin arkasına atardım. Ezra hepimizi izliyordu, bu yüzden böyle açıkta rütbe kıramazdım.

Ama *lanet olsun*, çok istiyordum.

Rebel de gördü, odanın öbür ucundan bana *baktı*.

Küçük kardeşimiz orada olmadığı için şanslıydık. Eğer Ruin orada olsaydı, düzinelercesini katlederdi. Ve eğer Beauty yoluna çıksaydı, onu da katlederdi.

İnsan içine çıkmamasının bir sebebi var. Ama elçi çocuğu oynayıp davetiyesini teslim ettiğinde onun tadına bakmasına izin verdik. Davetiyeyi vermek için *zorla içeri girdiğini* söylüyor, şerefsiz. Ateşle çok fazla oynuyor. Bir şeylerin yanmasını izlemeyi seviyor.

Bir nefes alıyorum ve kardeşlerimin en küçüğünü arıyorum. Şimdi nerede saklanıyor?

Onu odanın arka tarafında görüyorum, gömleğindeki gümüş düğmeler olmasa neredeyse mükemmel bir şekilde gizlenmiş. Gölgeden ayırt edilemiyor. Yanından geçen birkaç kişi onun orada durduğunu fark etmiyor.

İnsanların en beklemediği anda saldırmakta üstüne yok.

Sanırım Beauty korunmasız bir şekilde yanından geçerse, onu kapıp canlı canlı yiyecek.

Ama ona bu gece dokunmaması için emir verdim.

Daha üçümüze birden dayanmayı öğrenmeden onu kıracak.

Liara beni dikkatle inceliyor, bakışları Rebel'in Beauty'ye yaklaştığı yere kayıyor. "*Bu akıllıca mı?*"

Ona henüz planlarımızdan bahsetmedim ama bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar kurnaz. Rebel genellikle bu tür etkinliklerde eğlenir, bu yüzden bir hedef seçmesi şaşırtıcı değil ama daha önce hiç kimseyle ilgilenmemiştim. Gözlerimi dikmiş bakıyor olmam, beni fark edecek kadar cesur olan herkese ele verecektir.

Dudaklarım tekrar sırtıyor. "Fark etmez. Benim istediğim bu."

Ve işin gerçeği de bu.

İç çekiyor ve kalın çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itiyor. Etkinliklerimizde maske takmak zorunda olmayan tek kişi o. Bu onu konuklar için güvende hissettiriyor. Ona soru sorabiliyorlar ve karşılığında kibar cevaplar bekliyorlar. Grubun geri kalanıyla kıyaslandığında normal görünüyor.

Ama o da hepimiz gibi Bratva. Bunun için doğmuş ve yetiştirilmiş. Geldiği kadar acımasız.

Zemine özenle gizlenmiş hoparlörlerden odaya müzik yayılırken insanlar dans etmeye başlıyor.

Bazıları bunu resmi bir mesele haline getirir ve müzik türü ne olursa olsun vals falan yapar, ancak çoğu dans etmeyi ön sevişmeye dönüştürür.

Rebel, Beauty'ye elini uzatır ve Beauty de elini *kabul eder*.

Oturduğum yerden kalkarken sırtışım büyüyor.

Liara'ya "Sürümüze göz kulak ol," dedim. "Gecenin geri kalanında çok meşgulüm."

Güzelliğimize yaklaştıkça vücudum beklentiyle titremeye başlıyor. Henüz bilmiyor ama o *bizim*, haftalar önce Baranova'daki düğünde yollarımızın kesiştiği o sadık anı seçti. Onu buraya davet etmek ve hayatımıza katmak için zaman kolluyorduk.

Midnight'a ve onu yöneten üç adama yeni bir bağımlılık duymadan buradan ayrılmayacaktır.

Öfke. Asi. Yıkım.

Geçmişte bizim olmaya çalışan - ve başaramayan - tüm kadınları düşündükçe kendi kendime kıkırdıyorum. Ama bu seferki farklı. Celia Monrovia

diğerlerinden daha dayanıklı.

Üç adamla başa çıkabilir.

Üç *mafya* adamıyla başa çıkabilir.

O ve Rebel dans etmeye başlayınca, ben de geri çekilip izliyorum.

İşte bu kadar. Sonun başlangıcı. Son *bölümümüz*.

sonsuz dek mutlu oluruz.

O bizim kadınıımız, karımız, çocuklarımızın annesi olacak. Sadece en güçlüsü olur.

Sadece en güçlüler *hayatta* kalacak.

Kolumdaki yara izleri, kardeşlerim ve benim çektiklerimizin istenmeyen bir hatırlatıcısı olarak batıyor ve kaşınıyor. Acı çekmeye devam edeceğiz. Kadınıımız bizimle birlikte nelere katlanmak zorunda kalacak.

Ruin yanımda beliriyor ve Beauty'yi en az benim kadar yakından izliyor. Sabırlı biri, ki bunu Rebel ve benim için söyleyemem.

"Onu korkutacak," diye mırıldanıyor Ruin. "Kaçacak." Kardeşimin sesinde beni geren bir heyecan var.

"Onu korkutacaksın. Bu gece burada kal."

"Benden korkmuyor." Sertçe nefes verir. "Geceleri benim için ağlıyor. Islak parmakları ve damlayan amcığıyla."

Hepimiz onun gece *aktivitelerini* duyduk. Hepimiz onun Rus siki arzuladığı düşüncesiyle otuzbir çektik. "Casusluk yapmamalıydın."

Homurdanıyor. "Sormamalıydın."

Rebel'in Beauty'nin kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildiğini ve kızın kıpkırmızı kesildiğini izliyoruz. *Hay sikeyim.* Nefes kesici.

"Hazır mı?"

Derin bir nefes alıyorum. "Henüz değil. Onlara birkaç dakika daha verelim." Rebel'i tanıyorsam, birkaç numarası vardır. Onu baştan çıkararak tuzağa düşürecek, *sonra* da biz onu yakalayıp tüm *Midnight*'ın önünde sahipleneceğiz.

Ama o zamana kadar bekleyeceğiz.

İzliyoruz.
Hayal
kuruyoruz.

Bölüm 5

GÜZELLİK

Ölmeyeceğim fikrine alışmam birkaç dakika alıyor. Diğer maskeli konuklardan birkaçı oyalanmayı umursamıyor, bunun yerine ister arkadan aydınlatmalı barda içki sipariş etmek ister balo salonunun ortasında sürtünen çiftlere katılmak olsun, anında mücadeleye atlıyorlar. Tüm odayı taramam ve buranın bir tür balo salonu *olduğunu* anlamam otuz saniyemi alıyor. Kirişlerden sarkan gümüş ve siyahın çeşitli tonlarındaki kadife perdeler odanın büyük bir kısmını doğrudan görüş alanından gizliyor. Sallanan vücutlar, öpüşen insanlar, tepsi tepsi ordövr dağıtan görevliler, hepsi yukarıdan aşağıya doğru dalgalanan kadife perdelerin arkasında arka planda kayboluyor.

Bu da gördüklerimi daha da müstehcen *kılıyor*.

İnsanlar sadece gıcırdatmakla kalmıyor, aynı zamanda bir adam ayaklarının dibinde diz çöküp kalçalarının tepesini öperken birinin elbisesi çoktan kalçalarına kadar yükselmiş durumda. Başı geriye düşüyor ve kumral saçları omuzlarına dökülüyor. Onların erotik gösterisini izlerken karnımın derinliklerinde sıcaklık çiçekleri açıyor.

"Onlara katılmak ister misin?" Kulağıma bir ses mırıldanıyor.

Geri dönüp sert bir göğse çarpınca yüzüm kıpkırmızı kesiliyor. Sıcak eller omuzlarımı kavırıyor ve beni sabit tutuyor. "Ben-"

"İzliyor musun?" Yabancı kıkırdar. "Merak etme Beauty, seyirci istemeselerdi daha gizli bir yer seçerlerdi."

Kod adımın kullanılmasıyla omurgamdan aşağı bir elektrik trili geçiyor. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Alçak sesle mırıldanıyor, bu ses kalçalarımın arasına bir arzu dalgası gönderiyor. "Nasıl istemem? Sen balonun güzelisin."

Kumral saçlı muhteşem kadının gördüğü ilgiye bakılırsa, kıyaslandığımda kendimi pek de *güzel* hissetmiyorum. "Bunu onlara söyle." Kalbime bir kıskançlık saplanırken ona doğru başımı sallıyorum. "O daha çok parti hayatı gibi görünüyor."

Arkamdaki adam elleri kalçalarımı kavrayarak aşağı doğru inerken dilini şaklatıyor. "Eğer amını yalayıp yutmamı istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

Oh, Tanrım. Bir yabancının bana bir *şeyler yapacağı* düşüncesi içimi sıkıyor. Ama zihnimin gözündeki yabancının boş yüzü, beni buraya getiren maskeli adama kayıyor - ıslak rüyalarımada dadanan adama.

Arkamdaki adam o değil. Sesleri farklı.

Dönüyorum ve biraz uzaklaşmak için bir adım geri çekiliyorum. "Kimsin sen?"

Adımı nereden biliyorsun?"

Adamın dudakları bir bıçağın ucu gibi yukarı kıvrılıyor. Gözleri benimkilerde oyalanıyor ama sanki tadımın nasıl olduğunu hayal ediyormuş gibi dudaklarını yalıyor. "Sen bizim onur konuğumuzsun. En azından kendimi tanıtabilirim. Adım Rebel." Başını bana doğru eğiyor. "Ve sen, sevgili Güzel, bu gece benimsin."

Nefesim kesiliyor. Sahiplenilmek romantik hissettirmemeli, ama ilkel bir parçam bu fikri *seviyor*. Bir erkek tarafından sahiplenilmek. Onun tarafından tatmin edilmek. Sevmek.

Evliliğimizin ne kadar *bozuk* olduğunun utanç verici bir hatırlatıcısı olarak evde kilitli değil. Kalbimi bir acı ipliği sarıyor ve gülümsemeye zorluyorum. Şu anda eski sevgilimi ya da başarısız evliliğimi düşünmemeliyim.

Rebel'in -ya da maskeli adamımın- bu gece benim için neler yapabileceğini düşünmeliyim... ya da bana neler yapabileceğini.

Odaya hızlıca bir göz attığımda maskeli adamımı hiçbir yerde göremiyorum. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum ama geldiğimizden beri onu göremedim. Yanımda oyalanacağını, belki Rebel'in yaptığı gibi kendini tanıtacağını, belki beni dansa kaldıracığını ya da maskesini benimle öpüşecek kadar kaldıracığını umuyordum ama...

Sanırım Rebel'in yapması gerekecek.

"Sahiplenilmek istediğimi kim söyledi?" Bir kaşımı kaldırıyorum ve elimi kalçama koyuyorum.

Bunun için onu biraz çalıştırabilirim.

Gülümsemesi büyür. "Herkes sahiplenilmek ister, Beauty. İstemediklerini söyleyenler, bu konuda dişlerinin arasından yalan söylerken kanayan lanet kalplerini ellerinde tutuyorlar. Birinin onu kendilerinden almasını bekliyorlar ama vermekten çok korkuyorlar. Tüm bunlar olurken de yanlış ifadeler ve daha da kötü yalanlarla konuyu saptırıyorlar." Başını iki yana sallıyor. "Ama sen bundan daha zekisin, değil mi?" Bir adım daha yaklaşp çenemi kavırıyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Seni sahiplenmemize izin vereceksin, çünkü içten içe en büyük arzunun bu olduğunu biliyorsun."

Vücudum kıpkırmızı yanıyor. İstedğim buydu, ama Rebel'in bunu bu kadar mükemmel ifade etmesine gerek yoktu.

Bedenim titremeye başladığında sırtıyor. "İyi bir kız ol ve onunla savaşıma, dürüstlüğü için seni ödüllendireceğiz."

Birinin *iyi kızı* olma arzusu içimde zonklıyor.

Eski sevgilim bana hiç iyi bir kız olduğumu söylemedi. Ona göre ben başarısız bir kadındım. Bir keresinde söylediği gibi, bir *utanç*.

Rebel'in iyi kızı olma fikri kalbimde havai fişekler gibi kıvılcımlar çıkarıyor ve kendimi on kat daha hafif hissetmemi sağlıyor. İçimden bir arzu dalgası geçerken kalçalarım sıkılıyor ve alt dudağımı ısıırıyorum. Ancak şehvetli beyin sisi sayesinde,

Sözlerinde bir şeyler çan gibi çalıyor. Sürekli *biz* ve *biz* diyor. Kişilik bölünmesi olan bir psikopat mı?

...yoksa bu gece beni almaya niyetli birden fazla adam mı var?

Gizemli, Rus maskeli adamın sesi aklıma geliyor, kulağımın dibinde gürleyerek bana *iyi bir kız* olduğumu söylüyor.

Buna alışabilirim.

Rebel elini uzatarak ana kata doğru başını sallıyor. Daha fazla çift ve üç ya da dört kişilik küçük gruplar muhteşem kumral kadına katılmış, ipeksi saçları dışında her şeyin görünmesini engellemiştir. Diz çökmüş adamın ağzına klitorisini sürttüğünü hayal ediyorum ve kıskançlık ile şehvetin baş döndürücü karışımı başımı döndürüyor.

Asi sabırla karar vermemi bekliyor. "Benimle dans et, Güzelim. Sana ilk *Geceyarısı* zevkini tattıracağım." Gözlerim açılırken kendi kendine kıkırdıyor. "Merak etme, eminim kardeşim de yakında bize katılacak. Onun dokunuşu için yanıp tutuştuğunu biliyorum, gerçi nedenini Tanrı bilir." Rebel'in gözleri parlıyor ve dudaklarına yavaş, sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Ama meydan okumayı severim. Belki önce seni sikim için *yalvartabilirim*." Ben elbiseme uyacak kadar kızarıırken göz kırpmıyor.

Nereden *biliyor*?

Külotumdaki *kayganlık* hissi hassasiyetime ihanet ediyor, çünkü kendimi merak ederken buluyorum... *Umurumda mı ki*?

Rebel'in elini tutup beni insan kalabalığının ortasına götürürken, Celia'nın umursayabileceğini, hatta biraz endişelenebileceğini ama Beauty'nin umursamadığını fark ediyorum. Kardeşi için sıırıslıklam olduğunu bilmesinin çok *seksi* olduğunu düşünüyor.

Umursamaması daha da seksi. Neredeyse hoşuna gidiyor diyeceğim.

Döşeme tahtalarında titreşen müziğin ince tınısı stiletolarımdan yukarı ve uzuvlarıma doğru yankılanıyor. Rebel'in elbisemi yakan ellerinin sıcaklığıyla birleşince tüm çekingenliğimi bir kenara bırakıyorum. Başımı arkaya atıp *inliyorum*.

Beni vücuduna doğru çekerken Asi'nin elleri kalçalarımnda sıkılaşıyor. "Bunu tekrar yap," diye geveliyor, boynumun kıvrımına ağzı açık öpücükler konduruyor. "Herkes ne kadar iyi hissettiğini duysun, *krosotka*."

İkinci bir çift el onunkine katılıyor, belimden yukarı kayıyor ve göğüslerimin alt tarafıyla alay ediyor. Sırtımdaki boşluğu başka bir adam doldurunca nefesim kesiliyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Boyu Rebel'inkinden daha *büyük, çok daha büyük* ve nefesi sıcak bir şekilde kulağıma değiyor. "Sana söyleneni yap," diye gürlüyor, "ve *inle*."

Sesi maskeli adamıma ait olamayacak kadar sert ve derindi ama bunun bir önemi yoktu. Ağır Rus aksanı, iki erkeğin vücuduma değen sıcaklığı, avuç içlerinin tenime sürtünmesi beni benden alıyor. İkinci adamın kalın eklemleriyle elbisemin üzerinden meme uçlarımı okşaması. Rebel'in dişleri boğazımı ısıyor. Ağır siki karnıma baskı yapıyor.

Özgürce inliyorum, başımı yabancının omzuna yaslamak için geriye yatırıyorum. "Aferin kızıma."

Övgü doğrudan klitorisime gidiyor ve *ihtiyaç* damarlarımda nabız gibi atarken nefes almaya başlıyorum. Öpücükleri aşağıya doğru inerken Rebel tenimde mırıldanıyor. Elbisem onun ilerlemesini engelliyor ve arkamdaki adam kayışı omzumun üzerinden kaydırarak kumaşın aşağıya düşmesine izin veriyor. Göğsümün yanından geçtikten sonra, Rebel'in yapışması için mememi daha yukarı kaldırıyor.

Meme ucumu emiyor ve ihtiyaç derinleşiyor, boğazımdan bir inilti daha koparken yıldızlar görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Aferin kızıma," diyor yabancı. Diğer eli göğsümün üzerinde geziniyor ve boğazımı avucunun içine alana kadar devam ediyor. O sıktıkça nabzım titriyor. "Ama çok fazla inersen sikimi soktuğumda bu güzel boğazın acıyacak."

Asi'nin vücudu titreyerek mememi bırakıyor. "Onun gırtlığını sikmek istiyorum," diye inliyor, kalçalarını benimkilerle hizalıyor ve *itiyor*. Aletinin sert hatları bedenimi zedeliyor. "Beni yutmasını izlemek istiyorum."

Bu adamlar kafalarında kirli fanteziler kurarken ve benimkini de onlarla doldururken vücudum yanıyor. Buraya sakso çekmek için gelmedim, ama bana ne kadar iyi olduğumu söylemeye devam ederlerse umurumda olmaz.

Dudağımı ısıırıyorum ve odaya bir kez daha bakıyorum. Maskeli adamımı hiçbir yerde göremiyorum. "Kardeşin nerede?" Yalan söyleyemem, bize katılmazsa hayal kırıklığına uğrayacağım.

Rebel'in ritmi kekeliyor. "Onu *hâlâ* istiyor musun?" Sesinin tonu omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyor. "O şu anda burada değil, *krosotka*, ama *ben buradayım*. Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Emir beni inletiyor. Arkamdaki adam fark ediyor ve kıkırdıyor. "Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyor."

"Hain," diye tıslayarak dirseğimle ona vuruyorum.

Kolumu yakalıyor ve *gülümsüyor*. "Aramızda sır falan yok, Celia Monrovia. Bunu hemen öğrenmelisin."

Tam ismimi duyunca vücudum olduğu yerde donup kalıyor. Göğsümde hafif bir panik dalgalanıyor. Tüm bu etkinliğin anonim olması gerekiyordu. Burada olduğumu kaç kişi biliyor? Eğer bu üç kardeş biliyorsa, diğer konukların sırrımı zaten bilmediğini kim söyleyebilir?

Yabancı beni kollarında döndürüyor ve birbirimize bakıyoruz. Sadece geniş omuzlu değil, aynı zamanda *uzun boylu*, bir iblis gibi üzerimde yükseliyor. Maskesi siyah ipekten, insanlar etrafımızda dans etmeye devam ederken ışık duman gibi üzerinde oynuyor. Muhtemelen birkaç günlük olan kirli sakalları yanaklarını çiziyor ve birden avucumu ona sürtmeyi arzuluyorum.

Bir erkeğin vücuduna hayranlık duymayalı uzun zaman olmuştu.

Koyu renk gözleri benimkilere dikilmişti. "Kendine ister Celia Monrovia, ister *Gece Yarısı* Güzeli de, sonuçta fark etmez. Sen *benimsin*." Küstahça sahiplenme duygusu dalga dalga yayılıyor, ciğerlerine çektiği bir sonraki nefes ağır geliyor. "Bu lanet kulübün sahibi benim, bu yüzden bu duvarların dışında bir ruha içeride neler olup bittiğine dair tek bir fısıltı söylemeye *cesaret* eden herkes *ölecek*." Parmaklarını yanağıma sürüyor. "Kim dökerse

Sırların, *Krosotka*, lanet adın da dahil olmak üzere, sonsuza dek cehennem ateşinde çürüyecek."

Nefes alamıyorum. Odadaki tüm oksijeni tüketiyor ve öfkesiyle yakıp kül ediyor.

"Bana *hain* demen gereken son şey bu." Gözleri yanan korlar gibi parlıyor. "Ben *Rage*'im ve beni adımla çağıracaksın."

Dudaklarımdan geçen tek kelime yumuşak bir *evet*.

Evet. Hepsine. Onun olmaya. *Rage*'i adıyla çağırmaya. Beni sahiplenmesine izin vermeye.

Rebel arkamdan sızlanıyor. "Kahretsin dostum, onu çoktan sahiplendim."

"O *bizim kızımız*," diye açıklıyor *Rage* yanağımı okşayarak. "Öyle değil mi *Beauty*?"

Tam o anda, maskeli adamım *Rage*'in omzunun üzerinde belirir. Bir hayalet kadar sessiz, bir gölge kadar karanlık, yoktan var oluyor. Yüzündeki koyu renkli maske gözleri hariç her yerini kapatıyor ve maskesinin altında boynundan gömleğine doğru uzanan kalın siyah dövmelemler var. Başını salladığında içimi bir ürperti kaplıyor, sanki bunun olmasına izin veriyormuş gibi.

Sadece bir adamın değil, *üç* adamın beni sahiplenmesine izin vermek için.

Tüm bunlar rüyalarımıdan biriymiş gibi geliyor. Pis Rusça mırıldanan üç meçhul adam önümdeki üç kişiye dönüşüyor. Üçünün en büyüğü olan *Rage* arkamdan boğazımı kavlıyor, kulağımı tırmalıyor ve beni paylaşmalarına izin verdiğim için ne kadar iyi bir kız olduğumu söylüyor. Ortadaki *Rebel*, ayaklarımdan dibinde diz çökmüş ve kalçalarımdan birini omzuna atmış, bir parmak eklemine kaygan kıvrımlarımda gezdirirken bana hınzırca sırıtıyor. Üçüncü adam, günlerdir yatak odamda hayal ettiğim adam, hepimizin üzerinde duruyor, sert aletini çılgınca pompalarken gözleri yarılıyor ve göğsümün her tarafına dökülüyor, memelerimi tohumuyla kaplıyor.

Fantezi beni etkisi altına alıyor ve bunun gerçek olması için duyduğum ihtiyaç beni ele geçiriyor. "Evet," diye itiraf ediyorum nefes nefese. "Evet, senin olacağım. Tamamen senin."

Rage gülümser. "Aferin kızıma. Şimdi, sanırım Rebel sana bir emir verdi, değil mi?" İki elini omuzlarıma koyarak beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor. Yerleştiğimde, önümde çömeliyor. Parmaklarını saçlarımin arasından geçirerek bir süre bana hayranlıkla baktı.

"Bir şey daha var." Rage eğilip dudaklarıma yapışıyor ve beni kendine çekmek için başımın arkasından tutuyor.

Dilindeki ateşi tattığımda dünyanın geri kalanı yok oluyor. İçime çekiyorum, beni doldurmasına izin veriyorum, damarlarımda dolaşan arzunun yanmasını seviyorum.

Eğer bir erkeğin tadı buysa, üçünü de denemek için sabırsızlanıyorum. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle geri çekiliyor. "Şimdi hazırsın."

"Hazır-" Dudaklarıma çarpan bir horozla sözüm kesiliyor. Bir piercing ışıktaki parlıyor ve Rebel'in gülümsemesi hınzırca bana sırıtıyor.

"*Bunun için,*" diye tıslıyor Rebel, şaftı dudaklarıma sürüyor. "*Kahretsin,* günlerdir bekliyordum. İyice aç, *krosotka*. Yutacak çok şey var."

Charlea h

Ruif

KARDEŞİM sikini Beauty'nin dudakları arasında kaydırırken tek gördüğüm kırmızı.

Elbise kıvrak bedenine yapışıyor.

Dudaklarındaki leke.

Boynundan aşağı inen kızarıklık.

Kırmızı, kırmızı, kırmızı. Benim için yapılmış güzel kırmızı kadın. Beni *isteyen* güzel kırmızı kadın.

Arzu damarlarımda nabız gibi atıyor, yoğun, baş döndürücü ve sarhoş edici. Genelde sadece bir odaya taze kan püskürtüldüğünde böyle hissedirim ama bu yakın.

Ona dokunmak istiyorum. Ama dokunmamam emredildi. En büyük ağabeyim, onu çok kolay kıracağımı söylüyor.

Ama o diğerlerinden farklı. O kadar kolay kırılmaz.

Gözleri Rebel'in kalçalarından yukarı kayıyor ve benimkilerle buluşuyor. Ağzındaki sikin etrafında inliyor, Rebel'in kekeleyesine ve bir küfür savurmasına neden oluyor.

Tenim dokunma, hissetme ihtiyacıyla kaşınıyor.

Beni istiyor.

Onun benim için inlediğini duymak *-benim için-* ve yan taraftaki güzel bir çocuk için değil, kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Onun güzel sesinin etrafımı sarmasını istiyorum ve sonra vücudunu

güzel bir kırmızı ipe saracağım. Tenini pembe yapacağım

Basınç.

Fantezinin içinde o kadar kaybolmuşum ki Rage'in onun arkasına geçtiğini fark etmiyorum. Ensesindeki saçları fırçalıyor. Sıcak tenine bir öpücük konduruyor.

İzliyorum, çünkü bu en iyi yaptığım şey.

Bekliyorum, çünkü bunda daha da iyiyim.

Sıra bana geldiğinde, benim için çılgılık atacak.

Kimsenin izlemediği bir anda dişlerimi geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Gözleri bir iniltiyle kapandı, boğazının arkasına vuran horoz onu tahrik ediyordu.

Sert seviyor.

Benim için yaratılmış olmasının bir başka nedeni.

En büyük erkek kardeşim elbisesini vücudundan daha da aşağı çekerken ve ortaya çıkardığı her yeni santim teni öperken, onun arkasındaki kişi olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Nazik olmak, okşamak, yatıştırmak. Vücudunun korku yerine zevkle titrediğini hissetmek.

Onun yerine benim ona dokunduğumu hayal ediyorum. Sırtını okşama fikri parmaklarımı titretiyor. Parmak uçlarımı omurgasında gezdiriyor, omurların her bir kıvrımını hissediyor, parmaklarımı içeri sokup onları gevşetmek istiyorum.

İnsanlar küçük parçalara ayrıldıklarında çok güzel olabiliyorlar. Bahse girerim benim kızıdan çok güzel bir ceset olurdu.

Rage'in elleri aşağıya doğru iniyor ve bakır teninde tek bir kıızıl iz bile kalmıyor. Ne yazık.

Elbise aşağı düşüyor ve Rage onu kolaylıkla vücudundan aşağı indiriyor. Elbise kıcının üzerinden kayarak dizlerinin etrafında toplanıyor ve arada sadece ince siyah bir tanga bırakıyor.

Nefesini içine çekip kızın kıcını okşuyor, eli gözden kaybolana kadar aşağı kayıyor. Beauty titriyor, Rebel'in sikinin etrafında boğulur gibi bir ses çıkıyor.

"*Fuuuck,*" diye inliyor Rebel, başını geriye doğru eğerek. Yeniden odaklanması bir saniyesini alıyor ve derin, cezalandırıcı itişlerden sık olanlara geçiyor.

Beauty yutkunuyor ama tükürük hâlâ dudaklarından kayıp çenesinden aşağı damlıyor.

Rebel'in gülümsemesi acımasız, ama geri kalanı da öyle. "Hoşuna gitti mi, *krosotka*? Benim sikimi ağzına almak ve kardeşimin parmaklarını ıslak amına sokmak?"

Bu açıdan göremesem bile kalçalarının arasındaki gıcirtıyı duyabiliyorum. Rage onun arkasında rahatça oturuyor, parmaklarını içeri ve dışarı kıvırıyor, parmaklarını her bastırıp çekişinde lezzetli ve kirli sesler çıkarıyor.

Onun içindeki *benim* parmaklarım olmalı. Bu hafta her gece *benim* için yalvardı, *onlar* için değil.

İçimde bir ateş parıltısı dolaşıyor, yabancı ve tuhaf bir his. Ne kadar garip.

Öfke, yapışkan sıcaklığının içinde pompalanmaya devam ediyor, bakışları yüzde yüz parmaklarının kaybolmaya devam ettiği yere odaklanmış durumda.

Parmaklarımı onun vücuduna sokarsam, kanla parlayarak çıkarlar mı? Yoksa beni de Asi'yi idare ettiği gibi idare edebilir mi - gözlerinde saf bir zevk pusu, vücudu dayak yemeye hazır mı?

Emin değilim. Ama öğrenmem an meselesi.

Rage istediği kadar emir verebilir. Ama bu benim onlara uymam gerektiği anlamına gelmez.

Penceresinin mandalını kırmak çok kolay olurdu. İçeri tırmanmak. Uyuyan bedeninin üzerinde sürün. Nasıl hissettiğini öğren.

Tabii bir daha eve dönerse. *Hm*. Belki de gittiğinden emin olmalıyım.

Beauty'nin kasları boşalırken geriliyor, tüm vücudu donuyor, çığlıkları Rebel'in sikinin arkasında kayboluyor. Bir saniye sonra bağırarak geliyor, şüphesiz kalın ipleri boğazından aşağı pompalıyor.

Direnen Rage, çenesindeki kararlı duruş henüz bitirmediği konusunda bana ipucu veriyor. Bir eliyle kemerini çözüyor ve pantolonunun düğmesini koparıyor. Sonra kumaşı yırtarak açıyor, fermuarı patlatıyor ve dikişi açıyor. Aleti serbest kalıyor, kızgın ve şişmiş.

Ama izlemek istediğim kardeşim değil.

Kadınımız.

Rage onun kalçalarını kavlıyor ve kucağına çekiyor. Bir *çırpıda* yere düşer, kıcı sıkıca Rage'in kalçalarının üzerine iner, topuklarından biri parkeye sürünerek onu almaya çalışır.

Küçük bir izleyici kitlesi çektik. İzleyenlerden birini Beauty'nin arkadaşı olarak tanıdım, karanlığını bir peçe gibi takan kişi. Adını hatırlayamıyorum ama bunun bir önemi yok. Kardeşlerim ve ben isimlerimizi uzun zaman önce kaybettik. Muhtemelen o da kendi adını kaybetmiştir.

Eminim daha iyi bir tane seçecektir.

Rage, Beauty'nin bacaklarını açıyor ve dizlerini bükerek onunkileri ayak bileklerinin arkasına kilitliyor. Adamın siki amının önünden dışarı çıkarken Beauty kucağına yapışmış durumda.

Dudaklarını kulağına yaklaştırıyor ve duyamadığım bir şey söylüyor ama Beauty'nin vücudunun nasıl titrediğini fark ediyorum.

Parmaklarını amcığının en derinine sokarken benim için titrediği gibi.

Arzuyla pantolonunu indirirken göğsü sık patlamalarla yükselip alçalıyor. Rage yavaşça itiyor, boyunu kızın parlayan yarığına sürüyor. Onu her an içine alabilirdi.

Bunu istediğinden şüphem yok.

Rebel pantolonunun içine girip fermuarını çekerken saçlarını geriye atıyor. Eli öndeki çıkıntının üzerinde geziniyor ve sıkıyor, muhtemelen Beauty'nin duvarlarının onun etrafında sıkıştığını hayal ediyor.

Sikim sabırsızlıkla seğiriyor, onu da doldurmak için can atıyorum.

Ama onu uyurken alacağım. Uyandığında çığlıklarını duyacak başka kimse yokken.

Onlar sadece benim için.

Rage çenesini tutuyor ve başını bana doğru çeviriyor. Beauty'nin gözleri benimkilere kilitlenirken ve güzel kırmızı dudakları benim için ayrılırken omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"*Gel buraya*" diyor, gözlerindeki şehvet dolu arzu beni *Daha sert. Acı verecek kadar sert. Şişmiş ve ucundan sızıntı var.*

Aletimi o kadar derine sokacağım ki acıtacak.

O güzel amını morartacağım ve daha fazlası için yalvarmasını sağlayacağım. Ona hayır demek için başımı sallıyorum.

Burada

değil.

Henüz

değil.

Rage'in sikinin ucu nihayet içine girdiğinde gözleri geri yuvarlanıyor ve balo salonunda kardeşimi sikerken onu izleyen koca bir salon dolusu insan olduğunu çabucak unutarak yüksek sesle ve derinden inlemeye zorlanıyor.

Rebel izlerken kıs kıs gülüyor, yüzündeki sırıtma neredeyse pantolonunun içinden kendini ovuşturduğu gerçeğini gölgede bırakıyor.

Onun Rage'i daha fazla kabul edişini izlerken nefesim kesiliyor, Rage itmeye devam ederken her santim daha derine kayıyor. Taşaklarının derinliklerine inmesi ve onu kalçalarından tutup kaldırması uzun sürmüyor, sadece çığlık atmasına yetecek bir güçle onu geri çarpıyor.

Sikimden bir döl fişkırıyor ve inliyorum. Tanrım, sesi böyle çok güzel çıkıyor.

Kardeşim Güzelimizi sikerken ben sessizce boşalıyorum. Tüm o inci beyazı, dar pembe deliğinin dışında *boşa* gidiyor ama yakında bu kaybı telafi edeceğimi biliyorum.

Yatağında uyuduğu anda, benimle ilgili tüm kirli küçük fantezilerini yerine getirmek için içeri gireceğim.

Her seferinde bir çığlık.

Bölüm 7

GÜZELLİK

Ben her zaman mükemmellik timsali oldum.

Düzenli kuaför günlerinden gelen kusursuz saçlar. Ayda en az bir kez manikür-pedikür rutini. Vücuduma göre dikilmiş, her yeri saran kıyafetler. Kalabalık önünde iyi konuşurum, tatil kartlarını tam olarak ne zaman postalayacağımı bilirim, böylece zamanında ulaşırlar ve hem evde hem de mağazamda kendi çiçek tarhlarımın bakımını yaparım.

Hayatımı tertemiz tutuyorum. Düzenli.

Düzenli. Bu geceyle ilgili hiçbir şey bu kutulara sığmıyor.

Hayatımda ilk kez kendimi mükemmel dışında bir şey hissediyorum... ama sonunda *yaşadığımı* hissediyorum.

Rage'in siki içimde kayarken, gözlerim ağır bir iniltiyle geri dönüyor. İtiyor, kendine yer açıyor, vücutlarımızın buluşma sesi ıslak, gürültülü ve iffetsiz.

Daha önce hiç teşhir edilmemiştim. Seks her zaman yatak odasında gizli tutulması gereken bir eylemdi. Bunun hakkında konuşmayız. Gösteriş yapmayız. Toplum içinde herhangi bir sevgi gösterisinde bulunmak neredeyse utanç verici bir şeydir.

Eski kocam bu doktrini benimsemişti. Ben de bu öğretiye göre yetiştirildim.

Ama Rage beni sikinin üzerine yatırdığında ve ben çığlık attığımda, yapmak istediğim son şey çizgilerin içinde kalmak. *Dağınık* olmak istiyorum. Bırakmak istiyorum

Bunca yıldır özenle koruduğum kontrolün bir kısmını.

Her zaman böyle bir arada olmaktan yoruldum.

Rage'in ağır, hırıltılı sesi kulağımda gümbürdüyor. "Büyük, şişman sikimi almak hoşuna gidiyor, değil mi Beauty? Seni boşalırken izlemekten hepimizin zevk alması hoşuna gidiyor."

Bu doğru - Rebel'in gözlerinde sırlı, azgın bir bakış var, bir yandan da pantolonundaki şişkinliği ovuşturuyor. Diğer kardeş -ilk başta ilgimi çeken gizemli kardeş- birkaç metre öteden sessizce izliyor. Ona bize katılması için sesleniyorum ama başını sallıyor. Gözleri dışında yüzü tamamen kapalı ve ben maskenin altında ne yattığını görmek için can atıyorum.

Ne tür sırlar saklıyor?

Eğer kardeşleri Rebel ve Rage ise, o kim?

Gece yarısı davetiyemde R'nin beni beklediği yazıyordu. O zamanlar R'nin tek bir adam olabileceğini düşünmüştüm. Şimdi bunun üçünün de benim gelmem için sabırsızlandığı anlamına gelebileceğini fark etmeye başladım.

Ama benim kim olduğumu nereden biliyorlar? Bu gece için seçebilecekleri onca kadın ve erkek varken, neden *ben*?

Rebel önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve avuçlarını kalçalarımın üzerine yerleştirerek bir iniltiyle ısınan tenimi ovuyor. "Sikimi bir profesyonel gibi aldın, *krosotka*. Benden önce gelen erkekleri neredeyse kıskanıyorum." Hınzırca gülümsüyor. "Ama faydasını gördüğüm için mutluyum." Başparmağını dudaklarıma bastırarak ağzıma sokuyor.

Dilimi ucunun etrafında döndürüyorum, o da dudaklarını yalıyor. "Eğer dikkatli olmazsan, boğazına tekrar sahip olacağım. Ben içindeyken çılgılık atamazsın."

Sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor ve kalçalarımın arasında birikerek beni *daha da ıslatıyor*. Rage homurdanıyor ve açığı değiştirmek için kıcımı daha geriye çekiyor, daha sert, daha hızlı vuruyor. Duvarlarıma doğru kuvvetle itiyor, ulaşabildiği her alanı talep ediyor, kulağımda sertçe nefes alıyor.

"Klitorisini okşa," diye tıslıyor Rage, kulağımın kabuğunu ısırarak.

Asi başparmağını ağızımdan çıkarıp üç parmağını içeri sokarken sırtıyor, klitorisime uygulamadan önce onları güzel ve ıslak hale getiriyor. Her vuruşta omurgamda zevk zilleri çalıyor, karnımın derinliklerindeki basınç o kadar hızlı artıyor ki buna hazır değilim.

Başımı çılgınca sallamaya başlıyorum, onlara *yavaşlamalarını* söylemeye çalışıyorum, ama Rebel çenemi tutuyor ve ağzını benimkinin üzerine zorluyor. Dili içeri giriyor ve ağzıma bir kez daha hükmederken inliyor.

Bir anda orgazmım patlıyor ve tüm bedenim sarsılıyor. Rebel çığlıklarımı açgözlülükle yutuyor, yüzümü dudaklarımı acıtacak kadar sert bir şekilde tutuyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlarken, Rage bir, iki kez pompalıyor, sonra bir iniltiyle boşalıyor, içimin derinliklerine boşalırken siki seğiriyor. Sıcaklık içimi boyuyor ama ben her yerde istiyorum. Rebel'in dölünü ağızımda, diğer kardeşininkini göğsümde istiyorum. Ya da tam tersini. Seçici değilim.

Rebel uzaklaşırken yanağımdaki bir damla yaşı siliyor. "Mmm. Maskaran akıyor."

Su geçirmez seçtiğimi sanıyordum ama görünüşe göre öyle değilmiş. Gözyaşlarımı daha fazla kırıştırdım, aniden maske için sevindim. Kendimi bu kadar dengesiz hissetmeye alışık değilim. Birden kendimi ham ve çıplak hissettim. Hiçbir şeyden pişman değilim - ama orgazm sonrası netlik her şeye rağmen hızla geliyor.

Rage beni kucağında tutmaktan memnun görünüyor, ben de çenesini öpmek için boynumu kıvrıyorum. "Kalkabilir miyim?"

Şaşkınlıkla öne atılıp ellerimi tutan üçüncü kardeş oluyor. Beni Rage'in kucağından çekip alıyor ve ben elbisemi düzelterip üzerimi örtmeye çalışırken ellerimi sıkıca tutuyor. Rebel hiç uyardıktan bir öpücük konduruyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve tercüme edemediğim Rusça bir şeyler mırıldanıyor.

Sıcaklık göğsümden ayak parmaklarıma kadar yayılıyor. Şimdi gerçek seks bittiğine göre, öpücük daha yumuşak, daha samimi hissettiriyor. Tek gecelik ilişkiler de böyle öpüşür mü?

Hiç öpüşüyorlar mı?

Kalbim göğsümde çırpınıyor, sanki bu adamlarla tek gecelik bir kaçamaktan daha fazlasını istiyor.

Aptal. Pervasız. Böyle tehlikeli adamlardan *hoşlanmak* şöyle dursun, onlarla hiçbir şey yapmak istememeliydim.

"Banyo var mı?"

Kardeşler birbirlerine bakıyor ve bensiz Rusça kısa bir konuşma yapıyorlar.

"Bu kabalık, biliyorsun," diye alay ediyorum. "Tuvaleti kendim bulabilirim." Uzaklaşmak için döndüğümde, üçüncü kardeş elimi sıkıca tutuyor, gitmeme izin vermiyor. Başını eğerek beni kardeşlerinden uzaklaştırıyor ve kalabalığın dışına çıkarıyor.

Birini çektiğimizi fark etmemiştim ve yeni bir benlik bilinci dalgası içime doldu.

Az önce kaç kişi bizi seks yaparken izledi?

Hoşlarına gitti mi, yoksa iğrendiler mi?

Bu konuda nasıl hissettiğimi düşünürken dudağımı ısıyorum. Seksten zevk aldım, o yüzden izleyenlerin beni bunun için yargılaması önemli mi?

İkram masalarından birinin önünden geçip aydınlık bir koridora giriyoruz ve tek bir kapının önünde sıraya girmiş kadın sürüsünü takip ediyoruz.

Burası banyo olmalı. Bu kadar büyük bir yerde daha iyi tesisler olması gerekirdi. Birkaç saniye geçmesine rağmen sıra hareket etmediği için ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırıyorum. Yüzüme su sıçratmak ve oramı biraz temizlemek için beklemek istemiyorum.

Özellikle de refakatçim yanımdan ayrılmadığından beri. İnsanlar koridorda bulunan bekâr adamı fark etmeye başladılar.

"Başka bir tane daha var mı?" Elini sıkıyorum. "Beklemek istemiyorum."

Boğazının arkasından bir ses çıkarmadan önce bir saniye bana bakıyor. Arkasını dönerek beni balo salonunun karşı tarafına götürdü ve

karanlık bir koridorda. Mat siyaha boyanmış başka bir kapalı kapıya ulaşmadan önce iki tur atıyoruz.

"Al."

Kapıyı açmak için bir hamle yapmıyor, bu yüzden düğmeyi kendim çeviriyorum ve iterek açıyorum. Karanlık bizi karşıyor ve ben ışık düğmesine uzanırken, aniden beni odanın içine itiyor ve kapıyı arkamızdan çarpıyor.

Tökezleyip düşüyorum, dizlerimi çarpıyorum ve şoktan ağlıyorum. Ayağa kalkmak için çabalarken zeminin soğuk olduğunu fark ediyorum - *beton*, kokusundan anlıyorum. "Sen ne-" Işık yandı ve acıyı önlemek için gözlerimi kapattım.

Ellerimi tutarak arkamdan çekiyor ve kaba bir iple bağlıyor. Gözlerimi açıp vücut ağırlığımı ona doğru verdiğimde *irkildi* ama dengesini hiç kaybetmedi.

Kendimi savunmak için daha yaratıcı olmam gerekecek.

Gözlerim ışığa alışırken, çevremize bakıyorum. Önümüzde şık, siyah bir minibüs duruyor. Yarım düzine kadar. Raflar arka duvarda sıralanmış, çeşitli oto sıvıları ve aletler etrafa saçılmış. Duvara iliştirilmiş bir pinup takvimi bile var.

Garajdayız.

Bize en yakın araca bakıyorum. Bu minibüslerden birine en son bindiğimde, buraya gelirken gözlerim bağlıydı.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sesim güçlü çıkıyor ve kendimden daha emin görüldüğüm için rahatlıyorum. Belki de ilk kaçırılma olayı bana bu işlerin nasıl yürüdüğü konusunda yanlış bir güven duygusu vermişti.

Cevap vermeden önce düğüm işinden çekiştiriyor. "Banyo."

"Bunun için beni bağlamana gerek yok," diye tıslayarak topuğumu ayağına doğru yöneltiyorum. Temas ediyor, keskin ucu ayak parmaklarına batıyor. İrkilmedi bile.

"Seni tuvalete götürüyorum," diyor rahat bir şekilde, aksanı kalın. "Parti senin için bitti."

Harika. Beni öldürmeden önce becermek istemiş olmalılar. "Kimsin sen?" Omuzlarımı geriye çekip ona dik dik bakıyorum.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "Ben Ruin'im."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sonunda adını öğrendim. Bir parçam sırrın ortaya çıkmasından memnun.

Rage'in döllerinden bir damla kalçalarımın altına süzülüyor, sadece kardeşlerini becermekle kalmayıp günlerdir Ruin'i hayal ettiğimi hatırlatan bir suçluluk duygusu. Bir yanımda hâlâ beni o cipin kaputunun üzerine yatırıp yanlamasına sıkmasını istiyor.

Düşündüğümde daha mantıksız bir şekilde azmış olmalıyım.

Hızlı bir nefes alıyorum. "Yani beni banyoya götürüyorsun," diyorum yavaşça, topuğumu ayağına daha sert vurarak. Hâlâ irkilmiyor ya da uzaklaşmaya çalışmıyor. "Sonra ne olacak?"

Ruin başını yana eğip beni inceliyor. "O zaman sana çılgılık attırırım. İstedğin bu değil mi?"

Utancı beni sessiz tutuyor. Karanlık, gizemli ve günahkâr derecede seksiyken istediğim buydu.

Karanlık ve gizemli olanın aynı zamanda
Tehlikeli yakın takipte.

Sert bir şekilde nefes veriyor, sesi maskesine sertçe çarpıyor. "Minibüse bin. Seni tuvalete götüreceğim. Sonra çılgılık atmaya başlarsın." Ayağını topuğumun altından çıkarıyor ve hiç duraksamadan sivri ucun altına sürüklüyor. Beni sürgülü kapıya doğru sürüklerken, kapıyı iterek açarken ve beni içeri kaldırırken topallamıyor bile.

Çırpınışlarım onu yavaşlatmak için hiçbir şey yapmıyor. Tek yaptığı, emniyet kemerimi sallanan uzuvlarımın etrafına bağlarken beni itip kakmaya zorlamak.

Ne tür bir adam kaçırır emniyet kemerini bağlar?

Minibüsten inerken bana uzun uzun baktı. "Şimdi çılgılık atabilirsin," dedi sonunda, gözlerini bana dikerek, "eğer kendini daha iyi hissedeceksen. Ama hayır."

kimse gelmeyecek. Seni benden başka kimse duymayacak." Vücudunu bir ürperti sarar ve topukları üzerinde sallanır.

Pantolonunun önündeki belirgin çadır, damarlarıma kükreyen bir sıcaklık gönderiyor. *Lanet olsun.*

Ben hala o deli piçi istiyorum.

Arabanın kapısı kayarak kapanıyor ve Ruin sürücü koltuğuna atlıyor. Yolculuğumuz sessiz geçiyor. Gözlerim bağlı olmasa da burada tek bir pencere bile yok. İstesem de şehrin neresinde olduğumuzu tahmin edemezdim.

Yol uzun sürmüyor ve küçük bir tepenin üzerinde duruyoruz.

Ruin kemerimi çözüp beni minibüsten çekerken sessizce hareket ediyor. Bir araba yoluna adım atıyorum ve gideceğimiz yere bakıyorum.

Büyük, Viktorya tarzı bir ev. Bembeyaz boyanmış, mevsiminde muhteşem çiçek tarhları var. Cam ön kapının üzerinde çiçekli bir çelenk asılı.

Benim evim.

Ruin'in yüzünü göremiyorum ama bana gülümsediğine dair bir his var içimde. "İçeri gir. Tuvalete git. Sana beş dakika veriyorum." Bileklerimi çözüyor ve beni ön kapıya doğru itiyor. "Sonra peşinden gelirim."

Bana iki kere söylemesine gerek yok.

Aceleyle evime girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Sonra, ilk kez nasıl içeri girdiğini hatırlıyorum ve zemin katta koşturup her bir pencere ve kapıyı kilitliyorum. Korku heyecanla birleşirken adrenalin damarlarımda dolaşıyor.

Neredeyse bir oyun gibi hissettiriyor.

Korkunç adamı mümkün olduğunca uzun süre dışarıda tut, sonra çabalarının ödülü olarak seni anlamsızca becerecek.

En azından ben öyle olmasını umuyorum.

Ana kat güvenli hale geldiğinde, ikinci kattaki tüm kilitleri kontrol etmek için yukarı çıkıyorum. Ruin'i aramak için pencereden dışarı bakıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, ama kalbimdeki korkuya rağmen arzu da aynı güçle atıyor.

Rage ve Rebel'i aldım. şimdi sıra Ruin'de.

Bölüm 8

GÜZELLİK

Nefesimi tutarak bir şey olmasını bekledim. Dışarıda bir gölge görmek için. Camda bir çatlak duymak için. Bir şey olmasını. *Herhangi bir şeyi.*

Bir dakikalık sessizlik geçer. Sonra, tüm ışıklar titrer ve bir sesle söner. *Çabuk.*

Etrafım karanlıkla çevrili.

Cep telefonuma uzandığımda kalbim davul gibi çarpıyor ama komodinın üzerinde olmadığını fark ediyorum. *Gece Yarısı*'na telefon ya da saat getirmemize izin verilmiyordu, bu yüzden onu arkamda bıraktım. *Tam burada.*

Komodininin boş olması dışında. Cep telefonumu ararken yan sehpadan bir kitap düşürüyorum ve neredeyse lambayı deviriyordum. Bir lanetle, *kendime* zaman ayırırken kullandığım mumların yanında duran çakmağa uzanıyorum.

Başparmağımı kıvılcımın üzerinde bir, iki, üç kez döndürüyorum ve alev canlanıyor.

Alt katta bir kapı çarparak kapandı ve lanet çakmağı düşürdüm. "Kahretsin!" Hemen aldım ve metal avucumu yakarken tısladım. Tekrar çalıştırıp önümde tutuyorum.

Bir alev makinesi olmayabilir ama ateşe doğru koşmak için deli olması gerekir.

"Saklanıyor musun, *krosotka*?" Ruin'in sesi merdiven boşluğundan yukarı süzülüyor. "Yoksa kaçacak mısınız?" Parmak uçlarını alt kattaki metal bir şeye vuruyor, ses ritmik bir şekilde *tıkırdıyor*.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Boyun mu egeceğim, yoksa
dövüşecek miyim?

Gece Yarısı'nda seksi bir baştan çıkarıcıyı oynamak başka bir şeydi.
Şimdi evimde olduğum için her şey farklı geliyor. Benim sığınağım.

Bir şeytanı içeri davet ettim.

Ebeveyn banyosuna doğru ilerlerken mümkün olduğunca sessiz nefes alıyorum. Kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıyorum, böylece mandal tıklamıyor, kapıyı kilitliyorum ve aynayla yüzleşmek için dönüyorum. Işık düğmesini deniyorum - *aptalca*

- Elimdeki çakmağı hatırlamadan önce. Çakmak çakıyor ve daha fazla mum için çamaşır dolabını kontrol ediyorum.

"*Krosotka*," diye sesleniyor Ruin. "Söyle bana, seni becerdiğimi hayal ettiğinde yatak odasında mıydık?" Merdivenleri çıkarken sesi daha da yükseliyor.

Dört beyaz sütun mum yakıyorum.

Aynadaki kadın tanımadığım biri. Kestane rengi saçları omuzlarına dağılmış. Ruj yanaklarına bulaşmış. Yanaklarından aşağı koyu renk rimel akıyor. Maskeyi yüzümden çıkarıp makyaj masasının üzerine fırlatıyorum.

Mum ışığı titriyor.

Alevleri gözlerime yansıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve vücudumda dolaşan hisleri içime çekiyorum. Kalp çarpıntısı. Tenim hassas ve kızarmış. Uyluklar titriyor. Çekirdek ağrıyor.

"Yoksa seni merdivenlerde mi becerdim? Benim için ikiye büküldün, seni arkadan becermeme izin verdin." Havada bir kıkırdama gürlledi. "Garajda hiç ip bulamadım. Bunu bir dahaki sefere hallederiz. Eminim cildin çok güzel iz bırakıyordur."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Daha önce hiç bağlanmamıştım. Ne bekleyeceğimi bilemezdim.

"Ya da belki seni uykunda kaçırdım." Ruin, onu yatak odamda duyabileceğim kadar yüksek sesle inliyor.

Sessiz kalmak için avucumu ağzıma kapatıyorum.

"Sikimi o küçük dar deliğine sokmaya zorluyorum. Seni geriyorum. Seni acıtmak. İstedğin buydu, değil mi? Pencerene tırmanıp sikimi o kadar derine sokmam ki sarsılarak uyanman."

Yumruğunu tahtaya vururken banyo kapısı tıkırdıyor.

Dudaklarımdan irkilmiş bir nefes kaçıyor.

Ruin bir kâbusun canlanması gibi *hurlıyor*.

Korku içimde nabız gibi atıyor, ama onu kovalayan bir arzu cehennemi. Tüm korkuyu yakıp yok edecek kadar sıcak. Göbeğim sıkışıyor, sıvı ısı uyluklarımdan aşağı damlıyor.

Gecenin bir yarısı uyandığımda onu yatağımın ayak ucunda bulursam ne yapacağımı merak ettim.

Çılgılık mı atacaktım, yoksa onu içeri davet etmek için yorganı geri mi çekecektim?

"Söyle bana, *krosotka*, yoksa bu gece sana dokunmak için her türlü yolu hayal edeceğim. Bazıları hoş olmayacak." Sert bir kahkaha atıyor. "En azından *senin* için."

Alt dudağımı dişlerimin arasından geçiriyorum.

Hayatım boyunca sadece seks tabu bir konu olmakla kalmadı, aynı zamanda cinsel dürtüler veya fanteziler hakkında konuşmak da tabu oldu. Lilith'le durum farklı - gerçeği söylemem için beni ikna ediyor - ama başka hiç kimseyle arzularımı dile getirmeyi hayal etmemiştim.

Şimdi Ruin benden hayatımın söylenmemiş en büyük kurallarından birini çiğnememi istiyor. *Benim evimde*.

Bu tür davranışların beklendiği ve hatta teşvik edildiği *Midnight*'ta değil.

Ama *burada*. Şimdi.

O kadar sessiz ki kapıdan ağır nefes alışını duyabiliyorum. Tırnaklarının yüzeydeki boyayı nasıl çizdiğini.

Aynadaki yansımama bakıyorum ve sahip olduğum tüm cesareti topluyorum.

En karanlık arzularımı bir iblise itiraf edersem, onları gerçekleştirmesi gerekmez mi?

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Seni her yerde görüyorum. Oturma odamın penceresinin dışında. Balkonda duruyorsun. Kapımın eşiğini karartıyorsun. Dolaptan beni izliyorsun. Bu çok saçma," diye gülüyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. "Bütün bu yerlerde bu kadar sık bulunamazsın."

Homurdanıyor, bu ne suçunu kabul ne de iddia edilen eylemlerini inkar anlamına geliyor.

Son birkaç gündür evin içinde onu her hayal ettiğimde gerçekten orada olduğunu hayal ettiğim için vücudum ısınıyor.

Beni izliyor.

Beni takip ediyor.

"Ben, şey, bir gece... kendime dokunduğumda... beni izlediğini sandım." İzlenmenin verdiği heyecanı hatırladıkça ayak parmaklarım topuklu ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor. Onları ayak bileklerimden aceleyle çözüp bir kenara fırlatıyorum.

Çok daha iyi.

"Bana daha fazlasını anlat."

Yanaklarım kızardı. Söyleyecek daha ne var?

Cevap vermem uzun sürünce Ruin avucunu kapıya vurarak beni zıplatıyor. "*Lanet kalçalarını nasıl açtığını anlat bana,*" diye hırladı, "*topuklarını yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakarken lanet klitorisini benim için ovuşturdun.*"

"Tanrım," diye inliyorum, makyaj masasına tutunarak. "Sen *de* oradaydın."

"Her seferinde oradaydım," diye tıslıyor, "parmaklarını amına soktuğun ve çarşaflarının altında kıvrandığın her seferinde. Beyaz kumaşı kalçalarının etrafına sardım. İp kadar güzel değildi," diye homurdanıyor, "ama bana bir fikir verecek kadar yakındı. Terini yalamak istemiştım

alnını, boşalırken kıcını sıkıştır, seni tekrar yapmaya zorla. Ve tekrar. *Ve tekrar.*"

Elim kendiliğinden hareket ediyor, tenime yapışmış dantel tangayı yakalıyor ve bacaklarımdan aşağı itiyor. Parmaklarım şişmiş klitorisimi buluyor ve küçük daireler çiziyor, hızlı, çılgınca, boğazıma bir inilti takılıyor.

Arkamda bir şey *tıkırıyor* ve aynanın yansımasında kapının sallanarak açıldığını görmek için gözlerimi açıyorum. Harabe gölgelerin arasına karışıyor, gecenin kralı gibi karanlığın içinden çıkıyor.

Dövmeli parmaklar büküldü, omuzlar gerildi, nefesler kesildi.

Maske hâlâ mükemmel bir şekilde yerinde duruyor ve yüzünü gizliyor. İfadesini göremesem bile, gerginliği dalga dalga yayılıyor.

Serbest kalmak için daha sert ovuyorum. "Uyluklarını aç."

Bana söyleneni yapıyorum, ayaklarımı birbirinden ayırıyorum.

Ruin cebinden bir sustalı çıkarıyor ve elbisemin askılarını kesiyor, sonra bıçağı kumaştan aşağı kaydırıyor. Soğuk metal beni ürpertiyor ve bıçak tenimi öperken kıpırdamadan duruyorum.

Herhangi bir kesik hissetmiyorum ama vücudum aynı şekilde titriyor. Sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum.

Elbise işe yaramaz bir şekilde yere düşüyor. Ruin iki parmağıyla tangayı yakalıyor ve vücudumdan ayırıyor.

Çıplak, titreyen, canımı acıtacak kadar tahrik olmuş bir halde, maskeli yabancıma gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyorum.

Beni de kardeşleri gibi sahiplenmesini umuyorum. "Parmağını içine sok.

Şimdi."

İşaret parmağımı yavaşça sıcaklığımın içine kaydırıyorum ve maskesine karşı sert bir şekilde nefes veriyor. Kalçalarımın arasına uzanarak elimi tutuyor ve parmağımı daha derine itiyor.

"Yeterli değil," diye sızlanıyorum, duvarlarım çırpınıyor. Parmaklarım hiçbir zaman yeterince büyük olmadı.

"Birçok kez böyle geldin. Yine geleceksin."

Ruin elimini açısını ayarlıyor ve üç parmağını içeri itiyor. "Avucunu klitorisine doğru sür." "

Tanrım, nasıl mastürbasyon yaptığımı dikkat ediyor.

Söyleneni yapıyorum, bileğimi her sallayışında zevk artarken nefesimi içime çekiyorum.

Ruin bana doğru eğiliyor ve elini benimkinden çekerek iki avucunu da beyaz mermer tezgâha yaslıyor. "Bana bak."

İlk fark ettiğim şey, vücudunun benimkini nasıl sardığı, arkamdaki boşluğu gölge ve mürekkeple doldurduğu.

Karanlık. Bu adam bunu temsil ediyor.

Yıldızların tüm ışıkları söndükten sonra gelen karanlık. Hayat göz kırparak yok olduğunda.

Yıkım o anları bekliyor. İzliyor. Bekliyor. *Çığlık atıyor*. Bir sıcaklık patlamasıyla boşalırken acı boğazımı yırtıyor, bedenim o kadar sert kasılıyor ki dizlerim bükülüyor. Ruin'in sert elleri belimi kavırıyor, sıvı kalçalarımın aşağı akarken beni tutuyor. Kendi arzum... ve onun Kardeşinin.

Ruin'in eli ağzımı kapatıyor ve parmaklarının arasında nefes nefese kalıyorum.

Çığlık benimkiydi, onun değil.

İnliyor, kalçalarını çıplak kırıma doğru yuvarlıyor, fermuarına karşı tenimi çiziyor. Aleti öfkeli, sıcak, sert ve bana *acı* veriyor. "*Siktir*," diye feryat ediyor, yanaklarımı o kadar sert sıkıyor ki çenem açılıyor. "Tekrar. *Şimdi*."

Ne?

Hırlıyor, kalçalarıyla beni makyaj masasına sabitliyor. "*Tekrar gel*."

Bu açıdan klitorisime ulaşmamın imkanı yok. O zaman bile, tekrar boşalabileceğimden emin değilim. Zaten kulüpte iki kez boşaldım, şimdi bir kez daha boşaldım. "Yapabileceğimi sanmıyorum." Kelimeler Ruin'in yanaklarımı sertçe kavrayışının altında eziliyor ama yine de beni anlıyor.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan kolunu savuruyor ve dört mumu da yere düşürerek odadaki tüm ışığı söndürüyor. Etrafımız karanlıkla çevrilince nefesim kesildi.

"Bana yalan söyleme."

Bir elini dizimin altına koyarak bacağımı tezgahın üzerine gelecek şekilde kaldırıyor. Klitorisim makyaj masasının kenarına çarpıyor ve omurgama sert bir zevk-acı sarsıntısı gönderiyor. Kalçaları sıkıca yerinde dururken, Ruin kıcıma sürtünmeye başlıyor. Hareket klitorisimi soğuk mermere sürtmeye zorluyor, vücudumun her sert baskısı kalbimin ritmiyle eşleşiyor.

Her zevk sarsıntısında çığlık atıyorum. Klitorisim saniyeler içinde ağrıyor, ama Ruin inleyen bir karmaşa olduğumda bile vazgeçmiyor. Avuç içlerini kalçama bastırarak beni yerimde tutuyor. "Benim için çığlık at, *krosotka*. Adımı haykır."

Hızını artırıp karanlıktaki gerçek bir canavar gibi üzerimde hırlarken tutarlı düşünceler pencereden uçup gidiyor. Nefes alış verişi sığlaşıırken parmakları derimi kazıyor.

Hiç böyle bir şey hayal etmemiştim. Onun adı dudaklarımdayken boşaldığım onca zaman, hiçbiri bu kadar vahşi, çılgın ya da pis olmamıştı. Kulübün sınırlarımı zorladığını sanıyordum ama Ruin yanıldığımı kanıtladı.

Orgazmım zirve yaparken ellerini sıkıca kavıyorum. Gözlerim bembeyaz olurken ve yere yığılırken, tıpkı iyi bir kız gibi onun adını haykırıyorum.

Ruin bir iniltiyle arkamda sarsılıyor ve kıcıma sertçe bastırıyor. Dudaklarından Rusça dökülüyor ama umursamayacak kadar kendimden geçmişim.

Nefes alışım normale dönene kadar tam bir dakika geçiyor. Vücudum başımdan ayak parmaklarıma kadar ağrıyor.

Bu çok vahşiceydi.

Kıyafetlerini bile çıkarmadı.

Yine de sadece ben gelmedim, o da geldi.

Kemik yorgunluğuyla tüm ağırlığımı makyaj masasına verdim ve lavaboya doğru yığıldım. "Eğer beni öldürecekse, şimdi yap. Lütfen. Bunu bir gece daha yapamam."

Harabe boğazının arkasında mırıldanıyor. Tek kelime etmeden beni kollarına alıyor ve karanlığa doğru taşıyor. Yumuşak bir şeyin *-yatağımın-* üzerine iniyorum ve en sevdiğim sarılma yastığıma kıvrılıyorum.

Kalbimin her atışında, yatıştırıcı bir şey geliyor. Hafif, havadar ve mutluluk verici bir şey.

Memnuniyet, bir an sonra fark ettim.

Gece Yarısı'ndan istediğimi aldım.

Artık uyumaya hazırım.

Ruin'in hâlâ beni izlediğini hissediyorum. Karanlığa bakmak için ağır bir göz kapağımı kaldırıyorum. Keşke onu görebilseydim. "Eğer ben uyurken beni becerirsen, bil ki sen büyük bir sapıksın ve bunun için seni yargılayacağım."

Ağır bir şey yatağa bastırıyor ve üzerime sürünüyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Dudaklar boynumda geziniyor, sonra ılık, ıslak bir dil kayması nabız noktamı okşuyor. Ruin üzerimde inliyor. "Bu bana bunu yapmayı yasaklamıyor. Bana seni uykunda becermemi *istediğini* düşündürüyor."

Maske çıktı. Sırt üstü yuvarlanırken gözlerim açıldı.

Maskesi çıktı... bu da onu öpebileceğim anlamına geliyor.

Yavaşça, yüzünü bulana kadar ellerimi kaldırıyorum. Pürüzlü derisi avucumla buluşuyor ve geri çekiliyor. "Sen ne-"

Dudaklarımı sıkıca bastırarak onu susturuyorum ve kalan tüm enerjimle onu öpüyorum. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken vücudu kıpırdamıyor. Dikkatlice. Nazikçe.

Geri çektiğimde, hala hareket etmemiştii. O da beni öpmedi. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, saçlarını gözlerinden geriye doğru tarayarak. Yapamıyorum

Görüyorum ama ortalama bir erkeğinkinden daha uzun geliyor. Parmaklarımın arasından kaba.

"Ne için?"

Gardını aldı.

Neredeyse bir sınırı aştığımı düşüneceğim ama o benimkilerin hepsini aştı. Şimdi ve burada kale direklerini sıfırlıyoruz, eskisinden daha geriye. Ona kendimden daha fazlasını vereceğim, ama ancak o da bana kendinden daha fazlasını verirse.

Eşit takaslar.

"Bana mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazlasını yapabileceğimi gösterdiğin için." Dudaklarını kendime doğru çekiyorum ve onu tekrar öpüyorum. Yumrukları başımın üzerindeki çarşafı sıkıyor ama öpücüğe karşılık vermiyor.

Henüz değil. Ama
sorun değil.

Bekleyebilirim.

Onu bıraktığımda üzerimden kayıyor ve yatağın kenarına oturuyor.
"Uyumaya git, *krosotka*. Ben nöbet tutacağım."

Gülümsememek için dudağımı ısırıyorum. Karanlıkta beni göremeyeceğini biliyorum ama *yine de*. Bir takipçim olduğu için bu kadar mutlu olmamalıyım.

Ama istenmek iyi hissettiriyor. Bir ya da üç erkeği beni her zaman ve her yerde becerecek kadar çıldırtmak. Bunu istemek için çok utangaç olsam bile.

Saniyeler içinde uykuya dalıyorum, yüzümdeki gülümseme bu gecenin nasıl geçtiğine dair hislerimle ilgili söylemeyeceğim her şeye ihanet ediyor.

Chariea 

BEAUIY

SABAH ÇABUK GELİR. Yılların alışkanlıklarını kırmak zor, bu yüzden istediğimden daha erken uyanıyorum ve yine de yataktan çıkıyorum. Ruin hiçbir yerde yok ama bütün gece kalmasını da beklemiyordum.

Aynadaki yansımamı yakaladığımda dudağımı

ısııyorum. Beni uykumda sikmedi ama...

Keşke öyle olsaydı.

Duşta dün gecenin kalıntılarını vücudumdan temizlerken aklımdan Öfke, Asi ve Yıkım düşünceleri geçiyor. Bu hafta butiğimi açmadan önce iyileşmek için bir günüm var.

O zaman dün gece olanları unutabilirim.

İçimi bir hüznün kaplarken nefesim kesiliyor. Dün gece eğlenceliydi. Farklıydı.

Ama bunların hiçbirini güpegündüz yanımda getirmem mümkün değil. Bir kulüpte alenen seks yaptığım duyulursa itibarım yerle bir olur. Diğer herkes de yapıyor olsa bile.

Bir iniltiyle daha sert ovuyorum, lifimle derimi çiziyorum. Rahatsızlık gözlerimi yaşartıyor.

Çiziklerden değil.

Ama kayıplardan.

Gece yarısı kendi zamanında gelir ve gider. Kimse ne zaman ortaya çıkıp kapılarını açacağını bilemez.

...bu yüzden maskeli adamlarımı bir daha ne zaman göreceğimi bilemeyeceğim.

Muhtemelen asla, diyorum kendime, atılmış maskeme bakarak. Altın rengi vurgular ışıktaki parlıyor, benimle alay ediyor.

Ruin kendini bir sapık olarak görüyor olabilir, ben de bu fanteziye kapılmış olabilirim ama onun da herkes gibi sıradan bir adam olduğuna eminim. Rus mafyası içinde olsa bile o günlük işine geri dönecek, ben de kendi işime döneceğim.

Dünyalarımız bir daha kesişmeyecek.

Pijamalarımı giyip merdivenlerden inerken yumruğumu sıkıyorum. Bir dahaki sefere *Midnight*'a davet edildiğimde, eğer bir davet alırsam, reddedeceğim. Böyle bir etkinlik ya da beni tanıştırdığı erkekler için heyecanlanamam.

Bir aile istiyorum. Bir *hayat* istiyorum.

Göğsümdeki tanıdık ağrı normalden daha fazla kanıyor ve beni ağırlaştırıyor. Koridorda biraz daha yavaş yürüyorum.

Midnight'a ve normal bir aile hayatına sahip olamam. Bir seçim yapmak zorundayım.

Celia Monrovia, mükemmel bir eş, kariyer kadını ve *anne*. Ya da Beauty, vahşi, özgür ve *canlı* yaşayan boğucu baştan çıkarıcı. Çok, *çok* canlı.

Taze kahve kokusu burnuma çarpıyor. Hevesle hızlanıyorum ve espresso makinesinin önünde beni bekleyen fincanı kapıyorum. Buzdolabından fındık kremamı alırken arkamdan biri kıkırdıyor.

Bir solukla dönüyorum, her şeyi yere bırakıyorum. Kupa yere düşüp kırılıyor. Krema yerde kayarak büyük, siyah bir savaş botuna çarpıyor.

Gözlerim önce botu, sonra yırtık siyah kot pantolonu, v kesim gri tişörtü, resmin tamamını görene kadar yukarı doğru geziniyor. Koyu renk gözler. Karışık saçlar.

Şeytani bir sırıtiş. Sanki oraya aitmiş gibi rahatça mutfak adama yaslanıyor.

"Dikkatli ol, *krosotka*, yoksa bizimkilerle eşleşecek birkaç yara izine sahip olacaksın." Botunun burnuyla büyük bir kırık seramik parçasını dürtüyor. "O güzel yüzünü mahvetmek istemem."

"Çok komik," diye nefes alıyorum, bunun *hiçbir* kısmını komik bulmuyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Maske olmadan, hangi adama baktığımı anlamam bir saniye sürüyor. Rage'in sesi daha sert ve kemiklerinde daha fazla et var. Dün gecedен sonra, Ruin'in maskesi olmadan ortaya çıkacağından şüpheliyim. Onu tekrar öpmeye çalışabilirim.

Başka hiçbir şey olmasa bile sırıtiş Rebel'i ele veriyor.

"Hatırlatmak için buradayım." Kahve fincanını minnettar bir mırıltıyla yudumluyor. "Kahretsin, kahve güzelmiş. Umarım sakıncası yoktur. Bu üçüncü fincanım. *Vızıldıyorum.*" Bir yudum daha alırken dudaklarının kenarı yukarı kıvrılıyor.

*Umarım sakıncası yoktur,
kıcımın kenarı. Zerre kadar
üzgün değil.*

Cevap vermeyince dudakları kaşlarını çattı. "Celia. Sakın bana unuttuğunu söyleme." Dedi. "Dün gece her şeyi açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum. Ama *gerçekten* hatırlatmaya ihtiyacın varsa. . ." Kahvesini bırakıp bana doğru yaklaşıyor.

Bir adım geri atıp silahıma uzandım. *Tost makinesi*. Duvardan çekip çıkararak başımın üzerinde tutuyorum. "Daha fazla yaklaşma. Canını yakarım."

Asi'nin gözleri kısıılır. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Sertçe yutkunuyorum. Bu hileli bir soru mu?

Ben dikkatim dağılmışken, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve tost makinesini elimden kapıyor. Yere düşüyor ve tıpkı kahve fincanım gibi kırılıyor. Asi ellerimi tutarak beni duvara doğru itiyor. Gülümsemesi geri geldi ama eskisinden çok daha az alaycı. Kötülük dalga dalga yayılıyor.

Karanlık ve gizemli olanla birlikte gelen *tehlikenin* tadına varıyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, damarlarımdan adrenalin geçerken kalp atışlarım hızlanıyor.

Panik kalbimi sıkıştırıyor, ama aynı zamanda... Bir nefes çekiyorum.

Özlem.

Aptalca, aptalca bir *özlem*.

Dün gece bitmedi. Bu bir şeyin başlangıcı olabilir. . yeni bir şeyin.

"Kardeşim çok güzel söyledi. Tam olarak ne demişti?"

Asi'nin tutuşu sıkılaştır. "İyi düşün, *krosotka*. Yanlış anlamamı istemem." Dışleri alt dudağına gömülüyor, gözleri kısa bir an için geriye kayıyor. "Yine de, eğer yaparsan daha eğlenceli olur."

Beynim dün geceyle ilgili tüm anılarımı olabildiğince hızlı bir şekilde karıştırıyor. *Öfke*. Bana ne demişti?

Rebel yüzümü inceliyor, konsantre olmamı zorlaştırıyor. Yavaşça eğilerek beni duvara yaslıyor. Vücut ısısı vücudundan benimkine akıyor ve anılarım canlanırken yüzüm kızarıyor.

Rebel başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirirken dudaklarımı yalıyorum. Rage'in sözü beni bir kurşun gibi vuruyor.

Yüksek sesle nefes alıyorum ve Rebel dudaklarımı morartıcı bir öpücükle yakalıyor. Ellerimi başımın üzerinde tutarak ağzımın içine doğru inliyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğiz, Celia Monrovia. Sen *benimsin*, unuttun mu? Bu üçümüz için de geçerli. *Öfke*. Ruin. Ve ben."

Kalbim göğsümde çırpınıyor.

Bundan mutlu olmamalıyım.

Bunu *istememeliyim*.

Rebel geri çekilmeden önce dudaklarımın kenarını yalıyor. "Dün gece sadece bir tadımlıktı," diye mırıldanıyor, aramızdaki havada bir söz dolaşıyor. "Birlikte yaşayacağımız çok daha fazla şey var."

Kalbim boğazımda düğümleniyor.

Anne olmak istiyorum. Bir eş. Kariyer sahibi bir kadın. Üç acımasız adam bu denkleme uymuyor. Ne kadar istesem de.

CELIA'nın HIKAYESİ Henüz Bitmedi

Rage, Rebel ve Ruin G zelliklerinin gitmesine izin vermeyecekler.

Beauty ve haremiyle ilgili güncellemeler için [haber b ltenime katılın](#).

O zamana kadar.

Andrei, Mikhail ve Ezra ile tanıştın mı?

Eski nişanlı

Milyarder

Koruma

Kalbimi her seferinde acımasız bir öpücükle alacaklar.

Karanlık bir Rus mafyası ters hareminin birinci kitabı olan *   Kuralı*'nın  nizlemesi için okumaya devam edin. KU'da okuyun veya özel ilk bakışlar ve güncellemeler için [b ltenime katılın](#)!

Üç Kuralı: Bölüm 1

Valentina

BEŞ YIL ÖNCE

Elimdeki ince parşömen parmaklarımdan kayıyor ve yere düşüyor. Avucumu göğsüme bastırıp gözlerimi kapatıyorum ve odanın dönmeyi bırakmasını diliyorum.

Bu doğru olamaz.

Ama annemin el yazısını nerede olsa tanırım. Hiç şüphe yok; mektubu o yazdı. Anlamadığım tek şey *neden* olduğu.

Yıllarını harcayarak kurduğu hayatı neden terk etsin ki?

Başımdaki beyaz örtüyü dikkatlice çıkarıp ayaklarımın dibindeki sedirin üzerine bırakıyorum. Başımı her çevirdiğimde parıldayan göz kamaştırıcı elmas küpelerden başlayarak vücudumdaki tüm ışıltılı süsleri parça parça çıkarıyorum. Sırada altın bilezik var, sonra parmaklarımdaki yüzükler. Hiçbirinin önemi yok. Kalçalarımı saran saten elbisenin değil. Şapelde bekleyen yüzlerce insan değil. Ne de sevdiğim adama verdiğim söz.

Sonunda, sadece gerçek var.

Ölmeden önce annem bu hayatı geride bırakmak istedi. *Benim* de onunla birlikte gitmemi istedi.

Eğer olduğum bir şey varsa, o da iyi bir evlat olmaktır.

Ve iyi kızlar her zaman annelerinin isteklerini yerine getirir.

Günümüz

Mafya prensesi olmanın kuralları mürekkeple yazılmamıştır.

Kanla yazılmışlar. Bir nesilden diğerine akan türden, mükemmel eşler haline gelen iyi kızların nesillerinden aktarılan, sonunda kendi iyi kızlarını yetiştiren anneler haline gelene kadar.

Mafyanın içinde yetişmiş kızlardan biri olarak, ellerim arkadan bağlı ve gözlerim kapalı bir şekilde kuralları ezbere okuyabilirim. Gece duasında başucumda diz çökerek ya da dizlerimin üzerinde daha iyi görüldüğüme karar veren erkeğin önünde.

Koşullar ne olursa olsun, her iyi mafya kızının yapabileceği bir şeydir. Bize kurallara uymamız öğretildi. Başımızı aşağıda tutmamız. Güzelce gülümsemek. Bacaklarımızı açmamız.

On sekiz yıllık hazırlığın ardından, annemin öğretilerini takip etmek ve doldurmak için doğduğum role adım atmak benim için kolay olmalıydı.

Tek istediğim onu gururlandırmaktı. Tıpkı onun gibi olmak - günün her saati bir yaz güneşi gibi ışıldamak. O böyle muhteşemdi, ufukta gürleyen fırtına ne olursa olsun yılmazdı.

Annemin izinden gitmenin onu mutlu edeceğini düşünmüştüm. Sadece iyi bir kız değil, aynı zamanda mükemmel bir mafya prensesi olduğumu da kanıtlayacaktım.

O öldükten sonra bile, babamla birlikte benim için seçtikleri adamlarla evlenmenin onun istediği şey olduğunu düşündüm. Bir eş olacaktım, sonra da

Anne, tıpkı onun gibi.

Onun benim için ne isteyeceğini bildiğimi sanıyordum.

Ama hayatımda ilk kez yanılmışım.

Kurallara uymak kolay olmalıydı. Onları
çiğnemek ise imkansız olmalıydı.

Bir mafya prensesi düğün gününde aniden kaçmaya karar vermez. . .

Tabii annesi söylemediği sürece.

Derin bir nefes alıyorum ve tekrar eden düşünceleri zihnimden uzaklaştırmayı umarak başımı sallıyorum. Artık yardımcı olmuyorlar; dikkatimi dağıtıyorlar. Şehir sınırlarını geçip Baranova bölgesine adım attığım andan itibaren, düğün gününden görüntüleri aklımdan çıkaramadım.

En son buraya geldiğimde. Tepeden tırnağa beyaz ve altın rengine bürünmüştüm. En güzel gülümsememi takınmıştım. Ailemi gururlandırmak için ruhumu satmaya hazırdım.

Ne saçmalık ama.

Geçtiğimiz beş yıl bana bir şey öğrettiyse, o da hayatınızı başkalarının memnuniyeti için yaşamamanın aptalca olduğudur.

Şimdi kendim için yaşıyorum.

Arzularımın önündeki son engele bakarken yumruklarım sıkılıyor. Bir barikat. *Tam anlamıyla.*

Baranova malikanesinin ferforje demir kapıları her zaman kapalıdır. Gece ya da gündüz. Yağmur ya da güneş. Onları açık gördüğüm bir zamanı hatırlamıyorum.

Bugün de bir istisna değil.

Sıkıca kilitlenmişler. Uzun süredir kayıp olan mafya prensesleri de dahil olmak üzere hiç kimse uygun izin olmadan içeri girip çıkamıyor.

Şehirden uzakta geçirdiğim beş yıldan sonra, çocukluk evime girmek için bir planım olduğunu düşünebilirsiniz. Bu tür şeyler için bir ekip kurulurdu. Güvenlik, destek ya da en azından bir kanca falan.

Onun yerine, bir çift yıpranmış savaş botum, birkaç blok ötedeki ikinci el mağazasından aşırıdığım bir etek, var olan en sade, gri kazağım ve bir sürü cesaretim var.

Babam affedici bir adam değildir.

Beni gördüğü an, işlediğim suçlar için uygun gördüğü cezaya mahkum edecektir. Terk etmek. Yemini bozmak. Kötü bir evlat olmak. Hem ceza hem de ardından gelecek tazminatlar için olasılıklar sonsuz.

Ama *kalmak* için burada değilim. Bratva'ya geri dönmeyi planlamıyorum. Sadece ve sadece tek bir şey için buradayım.

Cevaplar.

Bir kız annesini hiçbir uyarı olmadan kaybetmemeli ve beş yıl sonra hala ona ne olduğunu merak etmemeli.

Tepemdeki ağaçlar esintiyle hışırdayıp başımın üzerine gevrek kahverengi yapraklar düşürürken nefesim kesiliyor. Göz ucuyla gördüğüm bir hareket kalbimin iki kez çarpmasına neden oluyor.

Eve geri davet edilmedim. Buraya habersiz gelerek tehlikeli bir yere izinsiz giriyorum. *Özellikle* de sadece tek varisini elinden aldığı için babamı değil, onu terk ettiği için nişanlımı da şüphesiz kızdırdıktan sonra.

Cezam ağır olacak.

Burada durup gergin olmak sorunlarımı çözmeyecek. Bu lanet çite tırmanmak *çözecek*.

Eteğimi biraz daha yukarı kaldırıyorum ve botumu demirin ilk basamağına yerleştiriyorum. Kendimi yerden kaldırıp tırmanmaya başladığımda nabzım hızla atıyor. Sonbahar yaprakları etrafıma yağmur gibi yağıyor ve bunun beni meraklı gözlerden saklamaya yetecek bir kamufraj olması için dua ediyorum. Babam arazide her zaman sıkı güvenlik önlemleri alırdı, muhtemelen bir şeyleri *dışarıda* tutmak yerine annemi ve beni *içeride* tutmak için.

Çitin tepesine ulaşıyorum ve nefes nefese diğer tarafa bakıyorum. İniş yukarıdan, yerden olduğundan daha korkutucu görünüyor. Sağ bacağımı yan tarafa atıyorum ve botumun burnunu parmaklıklardan birine dayayarak diğer bacağımı sallarken ağırlığımı sabitliyorum-

Kalan bacağımı sallamaya çalışırken sol botum ayağımı acıyla sıkıyor, bağcıkları bir şeye takılıyor.

Çok güzel.

Botumu kurtarmaya çalışırken, her geçen saniye paniğe kapılıyorum. Eğer babam beni yakalarsa, demir yumruğunu boğazıma geçirip *sıkabilir*.

Ama muhafızlarından biri beni kıymetlilerinin tepesine tünemiş görürse önce ateş edip sonra soru sorabilirler.

Eğer botumu bu *Allah'ın belası çitten* kurtaramazsam, kendi bileğimi kemirmek ve babamın evinin arka kapısına sürünmek zorunda kalabilirim, başarısız hırsızlıktan duyduğum utanç beni kan kaybından önce öldürür.

Tüm bu sonuçlar karşısında yüzümü buruşturuyorum.

Hiçbiri beni buraya gelme nedenime yaklaştırmıyor bile. Bu da demek oluyor ki, bu sonuçların hiçbiri kabul edilebilir değil.

Çılgınca bacak çekiştirmek ve ayak parmağı kıvrırmak işe yaramadığında, ayak bileğimi döndürmeye başlıyorum ve umutsuzca, bağcıklarımın kendilerini bağladığı boğucu düğümden kurtarmak için ayağımın iki beden küçülmesini sağlamaya çalışıyorum.

Birdenbire botumdaki bir şey değişti ve işe yaradı. Ayağım serbest kalıyor, bacağımı sallıyorum ve sonunda bu kabus gibi tırmanışı-

Riiiiiiip

Bir sonraki hızlı esinti sadece yaprakları değil, eteğimi de kıcımdan uçuruyor.

Kumaşın kalçalarımın zarifçe kayarak yakındaki bir ağaç dalına takılmasını dehşet içinde izliyorum; siyah kumaş, varlığımı tüm lanet dünyaya duyuran bir bayrak gibi rüzgârda dalgalanıyor.

Hey, çitin üstündeki ucubeyi bulmak için buraya bakın!

Bu küçük B&E girişiminde pantolon giymeliydim, ancak çamaşırhane dün gece tek pantolonumu yedi ve bana tek seçenek olarak indirimde bulduğum mini eteği bıraktı.

Karmanın günahlarım yüzünden beni yakalamak için dışarıda olduğunun bir başka işareti ve o kötü bir kaltak.

Bu ihtiyaç anında beni kurtaran tek şey kıcımın *şişman* olması. Eğer gardiyanlardan biri havada asılı duran güzel şeftalimi görürse, belki de dikkatleri o kadar dağılır ki beni vurmazlar.

Çitin diğer tarafına doğru ilerlerken bu umuda tutunuyorum, tek botla cesaret edebildiğim kadar hızlı ilerliyorum, ta ki ayağım kayana ve kalan iki ayağımla yere düşene kadar.

Çimlere *sertçe* çarptım, şaşkınlıkla bağırdım. Neyse ki görünürde kimse yoktu. Tek bir muhafız bile devriye gezmiyor. Bahçelerde gezinen babamdan eser yok.

Tanrıya şükür nişanlımdan da iz yok.

Üzerimde büyük boy gri bir kazak ve var olan en sade gri külot varken eski sevgilimle yüz yüze gelmeyi kaldırılabileceğimden emin değilim.

Beni ne tür bir külotla gördüğünü umursadığımdan değil. Beni *hiçbir* külotla görmemeli. O kadar.

Evin hangi bölümüne sızacağımı düşünürken yanağımın içini çiğniyorum. Tercihen yatak odası olan bir yere, şimdi yanaklarım sergileniyor.

Önce pantolonu bul.

Sonra, babamı bul.

Ve son olarak, anneme *gerçekten* ne olduğu hakkında cevaplar al.

Üç Kuralı: Bölüm 2

Valentina

Çimenlikte zorlukla attığım bir deparın ardından malikâneye kolaylıkla giriyorum. Arka kapı basit bir itmeyle açılıyor. Kilitli bile değildi.

İlk başta, sonsuza dek minnettarım. *Başım dönüyor*, hatta sanki şehrin en zengin kasasına girmiş usta bir hırsız gibiyim.

Ancak gözlerim içerideki gölgelere alışır alışmaz, omurgamdan aşağı şiddetli bir ürperti akıyor ve *her şeyden* pişmanlık duyuyorum.

Doğruca morga girdim.

Bir cesedi taşıyabilecek uzunluktaki pırıl pırıl gümüş masalar bir duvarda düzgün bir şekilde sıralanıyor, arkalarındaki duvarı ise tavandan tabana dondurucular oluşturuyor. Odadaki tüm tıbbi alet ve makineler arasında sadece bir tanesi göze çarpıyor; kırmızıya boyanmış olan.

Dikkatlice tek olana doğru ilerlediğimde, en uçta koyu kırmızı bir sıvı biriktiğini, kanlı bandajlar, dev cımbızlar, bir neşter ve içine küçük metal parçaların saçılmış olduğu bir kase buldum ve-

Sertçe yutkunuyorum ve arkamı dönüp oradan kaçıyorum.

Buraya malikanenin altını araştırmaya ya da gözetlemeye gelmedim. Babamı görmeye geldim.

Odanın ortasında durduğum yerden, buradan çıkan iki kapı var. Yön duygum berbat, bu yüzden bir hevesle birini seçiyorum. Düğmeyi dikkatlice çevirerek kapıyı açıyorum ve odanın içine bakıyorum. Kalın perdelerin arasından sızan güneş ışığı, buranın aslında bir yatak odası olduğunu anlamama yetecek kadar ışık saçıyor.

Bingo.

Akıllı bir kadın ışığı yakabilir ama *sinsi* bir kadın karanlıkta hareket eder. Duvara dayalı gölgeli mobilyalardan birine doğru parmak uçlarımla ilerliyorum ve bir elbise çekmecesini bulmak için etrafı yoklamaya başlıyorum. En üsttekini çekip açarken, şifonyerin üstünde duran her neyse onu şingırdatıyorum ve görünmez nesneleri deviriyorum. Böyle bir şey kenara yuvarlanıyor ve yere *çarptırıyor*.

Dürüst olmak gerekirse, lanet olası bir pantolon bulduğum sürece birkaç kırık biblo umurumda değil. Tüylerim diken diken oluyor, tenime bir ürperti yerleşiyor ve bulabildiğim ilk giysi parçasını almak için çekmeceyi karıştırıyorum.

Ama burada sadece *biblolar* ve soğuk cam eşyalar var. Çekmeceyi kapatıp diğerine geçiyorum, ilk çekmeceyi itip ikincisini açarken şifonyerin üstündeki eşyaları tekrar tıkırdatıyorum.

Parmaklarım kumaşa takıldıkça bu çekmecenin daha umut verici olduğu ortaya çıkıyor, *Tanrı'ya şükür*. Çekmecedan bir avuç giysi kaparak arkamı dönüyorum ve hangi hazineyi bulduğumu görmek için pencereye doğru yöneliyorum.

Lütfen pantolon olsun. Tercihen 18 beden.

Oraya giderken, şifonyerden düşen nesneyi tekmeliyorum ve karanlıkta başka bir şeye *çarparak tıngırdıyor*. Olduğum yerde donup kalıyorum, yukarıdan ayak sesleri ya da yan odadan yakalandığımı gösteren bir bağırış duymayı bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Tekrar nefes alabiliyorum.

Perdelerin yanına geldiğimde, biraz güneş ışığı alabilmek için perdeleri bir santim kadar geriye çekiyorum ve sadece bir değil, *iki* pantolon aldığımı fark ettiğimde sessizce neşeleniyorum. Milyonlarca parlak, gümüş fermuarı olan kalın, siyah kot pantolonlar - emo hisleri veren türden pantolonlar.

Uyduğu sürece umurumda değil.

Çevremde bir hareket yakaladığımda bir bacağım havadaydı ve başım tam zamanında yana kayarak bana doğru hızla gelen, öfkeli bir dağ gibi adamı gördü.

Çarpıştık, kaslardan oluşan devasa duvar beni cama yapıştırdı. İri, nasırlı bir el boğazımı sarıyor ve hava kaynağımın çoğunu kesecek kadar sıkıyor.

Savaş ya da kaç tepkilerim devreye girdiğinde ellerim perdeye batıyor ve onu yırtıyor. Çubuk gürültüyle yere çarpıyor ve varlığını duyan herkesi uyarıyor.

Gizli olmak için çok fazla.

Sıcak güneş ışığı odaya doluyor ve sonunda yakında katil olacak kişiyi görebiliyorum. Panik ve adrenalin birbirine karışıyor, beş yıl önce sevmeye başladığım yakışıklı yüzü hayal ederken ani bir beklenti içine giriyorum.

Gözlerim odaklanıyor ve bana bakan eski sevgilim yerine başka birini görüyorum. Gece yarısı gözlerinin üzerine gelişigüzel atılmış siyah saçlar. Dudaklarının köşesini ve sıkılmış çenesinin kıvrımını kesen bir yara izi.

Eski nişanlım değil. Eski korumam.

Beni bırakmasını beklerken içimi bir rahatlama kaplıyor. Geçmişimdeki tüm erkekler arasında beni asla incitmeyecek tek kişi Ezra'ydı. Beni her zaman koruyacağına yemin etti - ve Bratva'daki tüm erkekler yeminlerini ciddiye alır.

Kavrayışı *sıkılaşıp* hava kaynağımı tamamen kesince rahatlamam kısa sürdü. Sertçe yutkunuyor ve beni ağır bakışları altına alıyor. Bir gümbürtü

Kalın aksanlı İngilizcesiyle neredeyse adımı haykırırken göğsünde yankılanıyor.

"Valentina Baranova."

Başımdan ayak parmaklarıma kadar tüm sistemimi sıcaklık kaplıyor. Bu sesi ve arkasındaki adamı *çok* iyi tanıyorum.

Ezra Reinoff herhangi bir koruma değildi, o *benim* korumamdı. Benim *kişisel*

Ayrıldığım güne kadar yıllarca korumalık yaptım.

İsmimi tekrarladığında omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti akıyor, alçak gümbürtü kemiklerimde yankılanıyor. Bratva'nın tüm üyeleri Amerikan İngilizcesi öğrenmeye özen gösterir ama Ezra her zaman en çok Rus aksanını atmakta zorlanmıştır. Bu onun sesine daha sert bir ton veriyordu - ki bu hiç umurumda değildi. Hatta sırf konuşmasını duyabilmek için bana birkaç Rusça cümle öğretmesi için ona yalvarmıştım.

Andrei'yle nişanlı olabilirdim ama Ezra'nın sesiyle tek taraflı bir aşk ilişkim vardı.

Nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ve haince bir *tril* kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor.

Zaman *bu* küçük ayrıntıyı bir nebze olsun değiştirmede.

Adını söylemeye çalışıyorum ama dudaklarım ayrılıyor ve ses çıkmıyor.

Evet, muhtemelen ölmek üzere olduğum için.

Koyu renk gözleri daralıyor ve vücudumda yavaşça aşağıya doğru iniyor ve ben boşu boşuna bu durumdan rahatsız olmamaya çalışıyorum.

Beş yıl önce yasak bölgedeydi. Ama şimdi? Kuralları kendimiz koyuyoruz.

"Neden buradasın?" Ezra soruyor, boğazımdaki tutuşu nefes alabilmem için yeterince gevşiyor.

Başıma kan hücum ediyor ve neredeyse bayılıyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ve Ezra hemen bedenimi soğuk cam pencereye yapıştırıyor. Dokunuşunun sıcaklığı ile soğuk cam arasındaki zıtlık ateş ve buz gibi - ikisi de yakıcı ama tamamen farklı şekillerde.

Daha önce hiç bu şekilde idare edilmemiştim. ..ama sanırım hoşuma gitti.

Kalçalarımın arasına sıcaklık hücum ederken tenimde kıpkırmızı bir kızarıklık oluşuyor. Ezra'nın vücudu sıcacık ve sadece bu da değil, *üstelik gömleksiz*. Sayamayacağım kadar çok dövme, karmaşık desenlerle teninde yılan gibi kıvrılıyor ve ben onların güzelliğinde kayboluyorum. Parmak uçlarım kaburgalarına değiyor ve irkiliyor, koyu renk gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor.

"*Valentina*," diye hırlıyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor, "ne yaptığını sanıyorsun?"

Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen ölüyorum.

Sonunda konuşacak kadar hava almayı başarıyorum. "Dövmelerin çok güzel."

Yüz ifadesi demir gibi sertleşti. Yanlış bir şey söylemiş olmalıyım. "Ezra-"

"*Kapa çeneni*."

Onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç sinirlendiğini görmedim. Benim yanımda hep soğukkanlıydı. Pasif. *Profesyonel*.

Ama şimdi zırhını çıkarmış durumda. Yüzünde sayısız duygu titreşiyor, yetişemeyeceğim kadar hızlı. Denemek başımı döndürüyor ve başımı pencereye yaslıyorum. Oda başının arkasında dönüyor. Dudaklarımdan bir inilti geçiyor.

Ezra beni uyarmadan serbest bırakıyor ve dizlerim bükülerek beni ağır bir *gümbürtüyle* parkeye düşürüyor. Bildiğim bir sonraki şey, odanın karşısına geçip ışıkları yaktığı ve bana bakarken yüz hatlarına yerleşen bir kaş çatma. Burun delikleri genişliyor ama artık onu tüm bedenimle görebildiğim için bunun farkına bile varmıyorum.

Ve *lanet* olsun, o muhteşem.

Her zaman kaslı olduğunu biliyordum ama kasları kurşun geçirmez yelek ve kalın pantolonun altında gizliydi. Şimdi, onu düzgün tutan tek şey kalçalarını saran bir çift siyah boxer.

Hem de ne kalçalar. En iyi mermer kadar pürüzsüz, tonlanmış kaslar adamı tepeden tırnağa kaplıyor. Daha önce fark ettiğim dövmeler boynundan başlayıp göğsüne doğru iniyor ve iç çamaşırının altında kaybolup kalın kalçalarında yeniden ortaya çıkıyor. Bir insanda hiç bu kadar çok dövme görmemiştim.

Ya da çok fazla sik.

Ön tarafındaki belirgin şişkinlik dikkatimi çekiyor ve başka tarafa bakamıyorum. En az 10 santim olmalı. Belki *on*.

Homurdanarak dikkatimi ölçümlerimden uzaklaştırıyor. "Ayağa kalk."

İtaat ederken kalbim küt küt atıyor. Bakışlarım yanıımızdaki yatağa doğru kayıyor. Burası onun yatak odası olmalı. Çarşaf lar buruşmuş, yorgan yere atılmış.

Onu uykusundan uyandırmış olmalıyım. .. ya da biraz *yalnız* zaman.

Çarşaf larının tenimde ne kadar yumuşak olacağını hayal ederken alt dudağımı ısııyorum. Vücudu benimkinin üzerinde ne kadar sıcak olurdu.

Yasak düşünceler. *Tehlikeli* olanlar.

Düşmanla yatmak gibi bir işim yok ve bunun onun için mutlu bir kavuşma olmadığına eminim.

Ona tekrar baktığımda, *birçok* yeri tahta gibi kaskatı kesilmişti. Başını sallayarak beni yakaladığında düşürdüğüm pantolonlardan birini işaret ediyor. "Giyin."

Doğru ya. Benim de pantolonum yok. Kalçalarımı birbirine sürtüyorum ve Ezra'yı bakarken yakalıyorum.

"Evet, efendim."

Gözlerini benimkilere dikeyor ve bu kez gözlerinin derinliklerinde yanan arzuyu görmemek mümkün değil.

Giyinmek için acele etmiyorum, kalan botumun bağını çözmek için eğildiğimde ve pantolonumu kalçalarımın üzerinden yukarı çektiğimde *kıçımı* görmesini sağlıyorum. Yüzünü göremiyor olabilirim ama bakışlarının sıcaklığını vücudumda hissedebiliyorum.

Bana göz kulak olmak her zaman onun göreviydi. Beni güvende tutmak ve her zaman iyi olduğumdan emin olmak. Bu yüzden günün her saatinde bana bakmasına alıştım.

Ama *bu* şekilde değil.

Beni tamamen yutmak isteyen bir adam gibi değil.

Hassas bir iç çekişle kumaşın son parçasını da kalçalarımın üzerinden geçiriyorum. Ezra'ya dönüp baktığımda, benimkine uyan siyah bir kaslı tişört ve pantolon giymişti.

Birbirimize uymamızın sevimli olması gerekmiyor ama yine de öyle.

"En sevdiğin pantolon, ha?" Alay ediyorum. En sevdiği kıyafetlerden birden fazla çifti olan adamlardan biri olmalı.

O pantolonun kıcını sarma şekline bakılırsa, umursadığımı söyleyemem.

Artık ikimiz de giyinik olduğumuz için omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşiyor. Boynunu döndürüyor, eklemleri yüksek sesle çatırdıyor.

Omurgamı dikleştirdim ve onu bakışlarımın altına aldım. Zorlu başlangıca rağmen, buraya iş için geldim. Babamı görmem gerekiyor. Boğazımı temizlemeye özen gösteriyorum. "Ezra. Görmem gerek-" *Babamın* sözleri ağzımda küle dönüşüyor. Aile bağları Bratva için rütbe kadar önemli değil, bu yüzden babadan daha iyi bir kelime biliyorum. "-senin *pakhan*'ın." Çenemi kaldırarak Ezra'nın oniks gözleriyle buluşuyorum. "Beni ona götür."

Ezra'nın çenesi sıkıştı. Benimle ne yapacağına dair tüm seçenekleri değerlendirdiğini hayal ediyorum. Bir *pakhan*'ın programını uyarmadan kesmek alışılmışın dışında bir şey, hatta eminim bu yüzden ölenler olmuştur.

Ani ayrılışımdan sonra babam şüphesiz ne kadar kızgın olursa olsun, ben de bu karşılaşmadan sağ çıkamayabilirim.

Gerçekten destek getirmeliydim.

"*Pakhan*'ı görmek istiyorsun," diye tekrarlıyor Ezra, gözleri kısılıyor. "Neden?"

"Bu seni ilgilendirmez." Cesaretimin bir kısmı kayboluyor ama başımı dik tutuyorum. Doğrusu, babamı görmek beni geriyor. Ben

Bana isteyerek cevap vermesini beklemiyorum. Muhtemelen istediğimi almak için ona eşit değerde bir şey takas etmem gerekecek.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sahip olduğum tek şey adım, bedenim ve soyum.

Sahip *olmam gereken* üç şey. Ama bir mafya prensesi olduğunuzda hayat böyle işlemiyor - kendi hayatınızın kontrolü nadiren sizde oluyor. Başka biri onu kendine mal eder, sizi bir kuklaya dönüştürür ve iplerinizi istediği gibi çeker.

Kaderimde olduğunu düşündüğüm hayat bu.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Ama artık kabul ettiğim hayat bu olmayacak. "Onu görmem gerek. Geri dönmemin tek sebebi bu."

Ezra'nın çatık kaşları derinleşir. Uzun bir süre sonra çıkışa doğru eliyle işaret ediyor. "O zaman git *pakhanını* bul."

Sertçe yutkunuyorum. Babamla tek başıma yüzleşme düşüncesi. . . Damarlarımda buz gibi bir korku dolaşüyor. İsteyeceğim son şey onunla bir odada yalnız kalmak. "Beni ona götür," diye emrediyorum Ezra'ya, çenemi kaldırarak. *Lütfen* deme dürtüsüne direniyorum, ama sadece birazcık.

Saniyeler geçtikçe birbirimize bakıyoruz. Sonunda kapıya doğru ilerliyor ve kapıyı açık tutuyor, koruyucu rolüne geri dönerken yüzü ifadesiz bir maske gibi.

Yanından geçerken omuzlarımı geriye atıyorum. En azından bazı şeyler değişmemiş-

Bileğime dokunan bir el beni odaya geri çekiyor ve aniden yüzüstü yatağa fırlatılıyorum. Ben tepki veremediğim Ezra vücudunun tüm ağırlığını benimkinin üzerine bindiriyor ve iki elimi arkamda birleştirip sıkıca kenetliyor.

"Ezra!"

"Sessiz ol."

"Sen ne-"

Kulağıma hırlıyor ve bir ürperti tüm bedenimi sarıyor.

Hay sikeyim.

"Kararları sen veremezsin." Kaba ip bileklerime dolanıp onları sırtımdaki yerlerine bağıyor, Ezra'nın nefesi boynumda sıcak. Kokusu her yanıma sarıyor; metal, duman ve *tehlike* kokuyor.

Bratva'nın kanından ve yıkımından beş yıl uzak kaldıktan sonra, bunun tadının nasıl olduğunu unuttum.

"*Hiçbir şey yapamazsın.*" "Ezra,
lütfen-"

"Sen *gittin*, Valentina."

Sesindeki zehri duyunca kanım dondu. Babam kaybolduğumu fark ettiğinde katlandığı her türlü cehennem için beni suçluyor olmalı.

Babamın beni korumakla görevli adama ne işkenceler yaptığını ancak hayal edebilirim. . . ya da beni yaldızlı bir kafesin içinde tuttuğunu.

Bir yanıma her zaman gerçeği biliyordu ama asla çok yakından bakmak istemedim. Günün her saatinde silahlı bir korumaya sahip olmanın bir lütuf olduğunu hayatım boyunca hatırladım. Ailem beni güvende tutmak için hiçbir masraftan kaçınmayacak kadar sevdiği için çok *şanslıyım*.

Düğümlü ip arkamdan bağlanırken nefesim kesiliyor. Gözlerimde yaşlar birikiyor. Ezra bana karşı hep nazikti, ama şimdi. . .

Onda koruyucumdan bir iz kaldığından şüpheliyim ve bu gerçeklik *Acıtır*.

Eğer gerçekten benim koruyucum olsaydı.

Ezra üzerime uzanıp yastıklarından birini kapıyor, yastık kılıfını çekip çıkarıyor ve ince bir ip haline getiriyor. Dişlerimin arasına sokarak uçlarını başımın arkasında bir düğüm haline getiriyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama tıkaç bunu imkânsız kılıyor. Ne söylemeye çalıştığımı bile bilmiyorum.

Gittiğim için üzgün müyüm?

Ben değilim.

Bir hata mı yaptım?

Buraya geri döndüğüm için eminim.

Beni affedecek misin?

Affedilecek bir şey olmamalı.

Ezra beni bağılı bileklerimden tutup kaldırıyor, kollarıma ve omuzlarıma keskin ağrılar saplıyor. Beni kendi etrafında döndürerek kapıya doğru itiyor. Tökezliyorum ama bağlarımı yakalıyor ve beni tekrar dik tutuyor. Daha fazla acı kaslarımı parçalıyor ve tek bir gözyaşı serbest kalıyor.

Beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim. Kimsenin beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim.

Yine de görüşüm bulanıklaşıyor ve duygularımı kontrol altında tutmak için sürekli bir savaş veriyorum.

"Ya hareket ederiz," diye homurdanıyor Ezra, "ya da seni sürüklerim."

Ezra'nın odasından çıkıp ürkütücü morga doğru küçük, belirsiz adımlar atarken utanç göğsümü dolduruyor. Geçmişte ya da şimdi, ondan nasıl uzaktan da olsa etkilenmişim? Neyim *var* benim böyle?

Çok yavaş hareket ettiğimde, Ezra beni ileri doğru itiyor, eli sırtımı yakıyor.

"Nereye gideceğini biliyorsun," diye homurdanıyor, "değil mi *Lisichka*?"

Evcil hayvan ismi acıtıyor, eskiden bana verdiği rahatlık daha karanlık bir şeye dönüşüyor. Ama ilerlemeye devam ediyorum, arazi daha tanıdık hale geldikçe daha büyük, daha emin adımlar atıyorum.

Nereye gittiğimi biliyorum. . . ama beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Şefkatli bir baba mı yoksa zalim bir *Pakhan* mı?

Üç Kuralı: Bölüm 3

Andrei

BEŞ YIL.

Zaman bir öfke ve *acı* kasırgası içinde geçti, beni şaşırtacak kadar derin bir acı.

Valentina'nın yanında olmayı hep sevmişimdir. Bana o *masum* gözlerle bakar, utangaç bakışlar atar ve pembe yanaklarıyla tüm dikkatinin benim üzerimde olduğunu hissettirirdi. Hayatında başka bir erkek yoktu, eminim ki nişanlılığımıza ve ardından gelen evliliğimize karşı dostane davranması için bunu tasarlamıştı. Ama birlikteliğimizin arkasındaki entrikalar beni rahatsız etmedi. Bunlar Bratva hayatının ya alıştığınız ya da sabah kahvenizle birlikte acı acı yutkunduğunuz bir başka parçası.

Hayır, Valentina benim olduğu sürece umurumda değildi.

Bazı erkekler onu çekilmez bulabilirdi. Kızarmış bakirelerle yatmazlar, fiziksel şefkate daha doğrudan yaklaşmayı tercih ederler.

Ama ben?

Onun bana aşık olduğu kadar ben de ona aşıktım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Mihrapta durup müstakbel gelininizi beklemek, kalabalığın yükselen fısıltılarına ve duman gibi havada uçuşan endişelerine maruz kalmak, sonunda sağdıcınız dönüp kulağınıza *onun gittiğini* fısıldayana kadar ... bir erkeğe bir şeyler yapar.

Çok karanlık, çok *acı* şeyler.

Son beş yılımı bir hayaletin peşinde geçirdim ... ama şimdi o geri döndü. Mikhail bana getirdiği video görüntülerine vereceğim tepkiyi ölçmek için yüzümü inceliyor. "O evde, Andrei. Tıpkı söylediğin gibi sana geldi." Sesinde bir saygı belirtisi var, ama şehre adım attığı anda bunu onun da benim kadar iyi bilmesi gerekirdi, hep buraya gelirdi.

Tek soru, neden? Neyin peşinde?

Benim için burada olduğu düşüncesiyle kalbim sıkışıyor ama bu duyguyu olabildiğince çabuk bastırıyorum. Bir sonraki nefesimi aldığımda kendime gelmişim.

Ona karşı olan hislerimin tek bir parçasını bile alamayacak. Onları sıkıca kilitliyorum.

Onun için geriye kalan tek şey intikam.

İki çift ayak sesi kapıya doğru toplanıyor ve bakışlarımı onlara doğru odaklıyorum. Nabzım hızlanıyor ama tepkimi pasif tutmak için bedenimi ve zihnimi çelikleştiriyorum.

Benden *hiçbir şey* hak etmiyor.

Kol aşağı iniyor, ağır, ahşap kapı açılıyor ve işte orada. Valentina Baranova.

Kaçan kadın.

Dolgun dudaklar, dolgun bir vücut ve sahte bir kabadayılıktan bir anda belirsizliğe dönüşen gözler. Ezra ağzındaki tıkaçı çıkardığında, Ezra'ya doğru bir bakış fırlatıyor.

"Babam nerede?"

Hayır. Onun odak noktası ben olmalıyım. Dişlerimi gıcırdatmamak için yumruğumu arkamda sıkıyorum. Gözlerim Ezra'ninkilere tıpatıp uyan, kalçalarını çaprazlamasına kesen parlak gümüş fermuarlara takılıyor ve kulaklarımda kan uğulduyor.

Ne *sikim* giyiyor bu?

Ezra kaşlarını kaldırdı, dikkati yanlışlıkla ona odaklanmıştı. "Dedin ki *Pakhan*. O burada."

"Benim babam *pakhan*, pislik. Onu görmek istiyorum."

Ah, bilmiyor. Göğsümde bir parça memnuniyet kıvrılıyor. Birden fazla yönden üstünlük bizde.

"Babanız öldü," diyerek sözlerini kestim. "*Ben* Baranova Bratva'nın başkanımı Valentina. Bana hesap vereceksin."

Her zaman olması gerektiği gibi.

Bakışları bana doğru savruluyor, siyah saçları omuzlarına dökülüyor. "Yalan söylüyorsun. Ezra beni buraya sadece sen hastalıklı bir intikam fantezini gerçekleştirebilesin diye getirdi."

Onun yorumunu görmezden gelerek tepeden tırnağa görünüşüne bakıyorum, o pantolonu tekrar görünce dudaklarımda kenarları seğiriyor.

Ezra gözlerindeki soruyu görünce kayıtsızca homurdanıyor. "Pantolonu eksikti."

"Eğer çıplak geldiyse, çıplak *olmalı*."

Valentina'nın çenesi çözülüyor, zümrüt gözlerinde bir öfke titreşimi - hakkı olmayan bir öfke.

Öne doğru hesaplanmış bir adım atıyorum ve onun öfkesi benimkinin varlığında azalıyor.

Öfkemin nereden kaynaklandığından emin değilim. Belki de beş yıldır içimde sakladığım aşağılanma duygusudur. Belki de onun teninde başka bir erkeğin kıyafetlerini görmektir. Belki de şehrim ve evime *kendi* eviymiş gibi *elini kolunu* sallayarak girmesi.

Hiçbir şeye sahip

değil. "Çıkar

şunları."

Ben ilerlemeye devam ederken o geri çekiliyor, ta ki sırtı duvara çarpana ve bir resim çerçevesi yere düşüp camları ayaklarının dibinde kırılana kadar. Nefes nefese kalıyor ve enkazdan atlamak için bakışlarımızı kırıyor.

Hata.

Ona yaklaşıyorum, cam kırıkları ayakkabılarımın tabanları altında kırılıyor ve çenesini kaldırıyorum. Bu dokunuş daha fazlasını arzulamama neden oluyor ama ellerimin dolaşmasını engellemek için parmaklarımı çenesi boyunca sıkıyorum. "Sana bir emir verdim."

Gözlerimiz buluşuyor ve *lanet* olsun, onun benim ilgimi arzuladığı, en basit dokunuşlar için can attığı zamanlara geri dönüyorum.

Vücudu şimdi ona ihanet ediyor, boynundan aşağıya doğru yayılan güzel bir pembe kızarıklık.

Belki o da hatırlıyordur. "*Senden* emir almıyorum."

Dilimi şaklatıyorum. "İtaat etmeyi öğreneceksin. Ne kadar acıtacağı -" boştaki elimle *Ezra'nın* pantolonunun belini kavrayıp düğmesini koparıyorum, "- sana kalmış."

Mücadele etmeye başlıyor ama elleri arkadan bağlıyken yapabileceği pek bir şey yok. Yine de çabasını takdir ediyorum.

Dövüşmeye **çalıştığında** nasıl görüldüğünü gösteriyor.

Lezzetli.

Fermuarını açarken onu hareketsiz tutmak için ön kolumu köprücük kemiğine bastırıyorum. "Dikkatli ol Valentina. Kendini inciteceksin."

"Canın cehenneme," diyor, sesi korkusundan titriyor.

Duraklıyorum, elim kalçasının üzerinde geziniyor. Korku ve ... başka bir şey mi? Öncekinden daha yavaş hareket ederek yüzümü boynuna yaklaştırıyorum ve hafifçe üflüyorum. Tüm vücudu titremeye başlıyor. Dudaklarımı çakıllı teninde gezdiriyorum, bunca yıldır mahrum bırakıldığım şeyi tatmak için sabırsızlanıyorum. Tenine nazık bir öpücük konduruyorum ve içgüdüsel olarak bana erişim izni vermek için boynunu eğdiğinde bir iniltiyi bastırıyorum. Korkuyor ama aynı zamanda. . . *baştan çıkarılmış.*

Çok *lezzetli*.

"Ne yapıyorsun?" Sesi titriyor, sık nefesleri düzensiz.

Bir soru. Durmamı istemiyor. Devam etmemi söylemiyor. Ne istediğini bilmiyor.

"Seni soyuyorum," diye cevap veriyorum, kolumu gövdesinden çekip iki elimi de kalçalarına indiriyorum. Kumaşı dolgun kalçasının üzerinden çekiyorum, parmak uçlarım teninin üzerinde geziniyor. Kalçalarına ulaştığımda iç geçiriyor, sesi doğrudan sikime gidiyor.

"Dışarı çık, Valentina."

İtaat ediyor, ayaklarını pantolon paçalarından çıkarıyor ve ben de kırık camları kolumla ayaklarından uzaklaştırıyorum.

Ezra'nın *lanet* pantolonunu yere bırakarak, avuçlarımı baldırlarına, ardından dış uyluklarına sürüyorum ve tam boyumda dururken kalçalarına takılıyorum.

Yanaklarındaki kızarıklık koyulaştı, bağlantımız *canlanırken* göz bebekleri büyüdü.

Onu her zaman istedim, bedenim ve ruhumla. Bana vaat edildiği sürece sabrettim, onunla zamanımın geleceğinden emindim. . ve bu *tam olarak* hayal ettiğim gibi olmasa da, belki de o zaman geldi.

Belki de sonunda bana tamamen boyun eğecek.

Ne kadar esnek olduğunu kanıtlamasına karşılık olarak sikim seğiriyor, ama aldırmıyorum. Bu gösteri benim için değil. Onun kuralları öğrenmesi için.

Bir adım geri atıyorum ve gri kazağı aşağı düşüyor, kalçalarının kabarıklığını örtüyor ve uyluklarının üst kısımlarını öpüyor. "Masaya doğru ilerle."

Bakışları arkamdaki mobilyalara kayıyor ve dudaklarını yalıyor, arzu onu daha az temkinli yapıyor. Sonra, bir sonraki saniyede kendini yakalıyor ve benden uzaklaşıyor. "Hayır. Canın cehenneme. Ben gidiyorum. Buraya babamı görmeye geldim, seni değil." Yere bakıyor ve kapıya doğru en güvenli yolu seçiyor, yaralanmamak için adımlarını dikkatle atıyor.

Ezra onu kaçmaya çalışırken yakalıyor, kolundan tutup odanın ortasına doğru fırlatıyor. Tökezledi ve sertçe masaya çarptı, eğildi

Ellerini kullanmadan kendini yakalayamadığı için belinden tahtaya çarpıyor. Kalemler yere çarpıyor, kağıtlar uçuşuyor, işe yaramaz ofis malzemeleri tahtanın üzerine saçılıyor.

Bunların hiçbiri umurumda değil.

O ayağa kalkmaya fırsat bulamadan arkasındaki boşluğu dolduruyorum. Bir elimi beline koyarak vücudunu tahtaya daha sıkı bastırıyorum. Ayağımla onu iterek ayırıyorum, birazdan olacaklar için duruşunu sağlamlaştırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor, bana karşı koyuyor. Ama faydası yok. Ben ondan daha güçlüyüm ve onu zapt etmek çok kolay. Mikhail masamın diğer tarafına doğru yürüyor ve ona sırtıyor, belli ki gösterinin tadını çıkarıyor.

"Bana onun bu kadar güzel olduğunu hiç söylememiştin," diye şarkı söylüyor ve Valentina'nın yüzüne bakmak için eğiliyor. Orada bulduğu her neyse sırtışını hıncırlştırıyor. "Sanırım ona yaptıklarından hoşlanıyor."

"Siktir git," diye tersliyor Valentina.

Bu sadece Mikhail'i güldürür. Doğrur, kızın başını okşar ve izlemek için arkasına yaslanır. "Ondan hoşlandım. Onu tutabilir miyiz?"

Tabii ki onu tutacağız. Bu bir soru bile değil. Valentina kendi *isteğiyle* hayatımıza geri döndü.

Bir daha *asla* gitmesine izin vermeyeceğim.

Ancak Mikhail'in sorusu Valentina'nın altımda donup kalmasına neden oluyor. Neredeyse korkusunun tadını alabiliyorum.

"Benimle ne yapacaksın?" diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak, daha sessiz. Eski Valentina'yı anımsatıyor, parmağıma dolanmış olanı. Karım olması gerektiğini *düşündüğüm* utangaç genç kadını.

Ama buraya geri dönen kadın? Yarı çıplak ve bir Rus suç örgütünün lideriyle görüşme talep eden?

Bu kadın utangaç değil.

"Yüksek sesle konuş." Dizimi bacaklarının arasında tutarak bacaklarını daha da ayırıyorum. Nefes nefese kalıyor ve dizimi klitorisine sürttüğümde vücudunun sarsıldığı görüntüler zihnimde bembeyaz parlıyor.

Belki başka bir zaman.

Cevap vermeyince tombul kışına bir şaplak atıyorum ve teninde kırmızı bir el izi bırakıyorum.

"*Yüksek sesle konuş* dedim."

"Siktir git!" Valentina omzunun üzerinden bana dik dik bakmaya çalışırken sırtını kamburlaştırıyor. Çok az şey biliyor, bu sadece onu şaplak için daha da iyi sunuyor.

Diğer tarafa geçip, ona tekrar vuruyorum.

Tıslıyor, sonra *nihayet* sorusunu tekrarlıyor. "Bana ne yapacaksın?" Bu sefer hiç sessiz değil. Kızgın. Muhtemelen aşağılanmış.

Bu tam da ondan istediğim şey. O his mi? Son beş yıldır bununla yaşıyorum.

Beş dakika dayanabilir.

Zihnimdeki olasılıkları gözden geçirerek sorusuna vereceğim cevabı düşünüyorum. Dürüst olmak mı, yoksa onu sahte özgürlük umutlarıyla oyalamak mı?

Hangisinin tadı daha tatlı olurdu?

"Hatırlayacak olursan Valentina, birlikte çok önemli planlar yapmıştık."

Berbat düğün törenimizin anılarının aklıma gelmesini reddediyorum. Geçmiş öldü. Ama söz sözdür ve sanırım bana çok değerli bir şey borçlusun.

"*Senin* mahvettiğin planlar. Sanırım onları tekrar yoluna koyacak kişi sensin."

"Bu da ne demek oluyor?" Bana tekrar karşı koymaya başladı ama kışını sertçe kavrayıp tırnaklarımı etine geçirdim.

Bağırır ve donakalır, muhtemelen hala şaplaktan dolayı yanık hissetmektedir.

Ezra arkamdan Rusça bir şeyler mırıldanıyor ve kelimeler damarlarımda kan dolaşmasına neden oluyor.

Sırılsıklam.

Bakmaya cesaret edemiyorum. Onun arzusuna tanık olup da harekete *geçmemek* için kendime güvenmiyorum.

Beş yıl boyunca, onun hain amının tadının nasıl olduğunu hayal ettim. İhanetine duyduğum tüm öfkeyi onun bedeninde becerirken, sikimin etrafına sarıldığında nasıl hissedeceğimi. Onu *çiftleştirirken*, acımasızca kızıştırırken, onu çarşafların her tarafına sızacak kadar çok dölle doldururken.

Bakmaya cesaret edemiyorum.

Ama bu, elimin aşağı kaymasına, kalçalarının arasındaki neme sürtünmeye ve külotunun ne kadar ıslanmış olduğunu hissetmeye cesaret etmesine engel olmuyor.

Nefes nefese kalıyor ama kalçaları *daha da* açılıyor.

Cennet ve Cehennem'deki tüm tanrıları zalimlikleri için lanetliyorum. Benim küçük masum nişanlım artık o kadar da masum değil.

Beş yıl önce, onun olduğu gibi mükemmel olduğunu düşünüyordum ama yanılmışım. Karşımdaki küçük ateş parçası mafya karısı rolüne daha uygun ve belki de gerçek mükemmellik *budur*.

Pürüzlü, kırık parçalarımı onunkilerle hizalamak ve birbirlerine mükemmel bir şekilde uyduklarını görmek.

Belki de onun ve benim beş yıl önce ayrılmamız gerekiyordu, böylece birbirimizi yeniden bulacaktık, tıpkı böyle.

Derin bir nefes alıyorum ve elimdeki göreve yeniden odaklanıyorum. "Kalbinle bana söz verdin Valentina ve ben de bunu yerine getirmeyi planlıyorum."

"Sanki benden bir şey alacaksın da!"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "İyi, bana kalbini verme. Zaten ona pek ihtiyacım yok."

Sertleşiyor ama o karşılık vermeden devam ediyorum. "Ama senin adın? *O* benim olacak. Ve *bu*-" Aletimi kıkına dayayıp ağırlığımı hissetmesini sağlıyorum ve bir iniltiyi ısırıyorum.

Tanrım, bu bağımlılık yapacak.

Bana karşı kıvranıyor ve Tanrılar aşkına, işleri daha da kötüleştiriyor. Onu sabit tutmak için kalçalarını tutuyorum ve sikiyorum, o ateşli küçük amcığı sikimle mükemmel bir şekilde hizalanıyor. İkimiz de donup kaldık ve ben çenemi sıktım. "*Bu*," diye tıslıyorum, külotuna doğru itiyorum, sızlanması başımı döndürüyor, "mahvetmek için benim olacak." O inliyor ve ben kendimi dudaklarına sıkıştırıyorum. Aramızda sözümü yerine getirmek için çok fazla kumaş var, ama *yakında* altında kıvranıyor olacak. Ben içine pompalarken.

"Bizi mahvettin," diye hırlıyorum, ona sertçe vuruyor ve parmaklarımı kalçalarına geçiriyorum. "Ben *de seni* mahvedeceğim. Hazır ol Valentina Baranova, çünkü benden bir şey alındığında acımasız bir adam olurum. Anladın mı?" Kalçalarını geri çekiyorum ve *çok* yakında yapacağımız dansın taklidini yapıyorum, kontrolüm elimden kayıyor. Boğazımda bir hırıltı düğümleniyor. "Benden ne çaldığını anlıyor musun?"

Beş yıl. Tek başına, babasının yok oluşunu izlediği ve kayıp olduğu için krallığına sahip *çıkamadığı* beş *acı* yıl. Baranova Bratva'nın varisi, *nişanlım*, beni burada, babasının ölmekte olan krallığında çürümeye terk etti.

Benden çaldığı mutluluğun her saniyesinin *bedelini* ödeyecek.

Bir tıslamayla onu bırakıp geri çekiliyorum. Çok kızgınım. Düzgün düşünemiyorum. Bana *bir şey yapıyor*.

Gelinim *olmadan* bu şehri kontrol etmek için çok çalıştım ve bir kadın bu gücü elimden alamaz.

Bir elimi yüzümde gezdirerek gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Onu odasına götürün," diye emrediyorum, iki adamımın da emirlere uyacağını biliyorum. "Silahlı bir refakatçi olmadan dışarı çıkmasına izin yok. Bu işi halledin."

Hemen çıkıyorum, odama ulaşana kadar koridorlarda hışımla ilerliyorum. Kapıları çarparak kapatıyor, Valentina'nın vücudunun hissini aklımdan çıkaramadan ileri geri adım atıyorum. Giysilerimi yere atıp çıplak sikimi avuçlarken acelem beni dikkatsizleştiriyor ve inliyorum.

Valentina'yı altımda çırılçıplak kıvrılırken hayal ediyorum, ben onu çiğ çiğ sikenken gözlerinde nefret. Nefret ve *arzu*, o kadar sıcak ki ikimizi de yakıyor.

Şiddetle boşalıyorum, elimi kaplıyor ve çarşafı boyuyorum. Boşa gitmiş gibi hissediyorum ve Valentina'nın içine girene kadar bir daha boşalmamaya yemin ediyorum.

Benim isteğime boyun eğecek. Benimle evlenecek. Beni becerecek. Varislerimi doğuracak. Aşk denklemin bir parçası olmak zorunda değil.

Ancak *nefret*, benim yeni favori lezzetim olabilir.

Yazar Hakkında

Sadece tekrar tekrar öfkeli aşk şarkıları dinleyen bir müstehcenlik aşığı.

Misti Wilds, karakterlerin birbirlerini uzaktan izlemesine bayılır; ta ki uzun boylu, karanlık ve düşünceli bir alfa erkeği "siktir *et*" deyip kadınına sahip çıkana kadar. Ama bugünlerde tek bir erkek yeterli değil.

Misti, kalplerinde şiddet ve silahlarının namlusuna kazınmış bir aşk ilanı olan birden fazla karanlık ve lezzetli adam yazmak söz konusu olduğunda elleri dolu.

Hepsine sahip olabilecekken neden birini seçersiniz ki? Bir kraliçe, kalçalarının arasında diz çökecek bir erkeği, omuzlarındaki kıvrımlara masaj yapacak bir başkasını ve onu zenginlikle şımartacak bir üçüncüyü hak eder.

Bundan daha iyi ne olabilir?





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.